

Η Ρ Ο Μ Ε Η Κ Η

Γ Λ Ο Σ Α.

ΣΤΗΝ ΤΗΠΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΝ ΚΟΡΦΟΝ

~~~~~
1814.

122619

Πολλά γάρ πολλά λελεκταί. Νεαρὸν ἐξευρόντα
δόμεναι Βασάνω ἐς ἔλεγχον, ἅπασιν κίνδυνος ὄψον
φθοιγεροῖσιν.

Π δ: ἐν Νεμ: Η

Γιατ' ἦπαν ἡ πολλὴ πόλα,
Μονε κενερίᾳ να βρεθῆν,
Κε σ' αὖτε κρήση να δοθῆν
Για να εξεταχθῆν,
Σε ἀκρο κηνηνηβῆν.
Πλιο ἀλο δε γηρηβῆν
Προσφᾶγ' ἡ φτονηρη.

Πηνδ: στα Νεμ: Η

ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟ

ΚΗΡ ΑΘΑΝΑΣΗΟΝ ΨΑΛΗΔΑ

ΑΡΧΗΔΑΣΚΑΛΟΝ ΚΕ ΕΠΗΣΤΗΜΟΝΑ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΧΟΛΙΟΥ

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗΝΟΝ. [ά.]

Οχι πος τεσερα μελανοματα τε ατεχνη κοντηλιε με,
 κε μια αχαμνη ησος μεταφραση, αξιαζεν να σε αφι-
 ερθεν, η αναλογαν με την ηποληψη, κε σεβας, οπε
 κατα χρεος νιοθο προς τη Σοφολογιοτησε. Το θαροσμε
 να βαλο τετον το μηκρο με κόπο στη σκεπη ση, προ-
 ερχετε απο τη γνωρηζο την κληση σε για οσα απογλε-

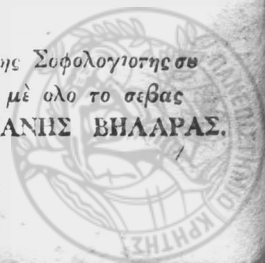
[ά.] Το ε στη γλωσα μας ηνε ψηφη μονε μην εχον-
 ταστο η Τυπογραφια κεφαλεακο αναγκαστηκαμεν να το
 μεταχρηστημε απο το Ο κε Υ.

δ.

πουν στο κηνο οφειλος τω Γενεσ. Η προληψη, αφτος ο
 θανασημος οχτρος καθε καλω της αθροποτης, οπω δεν
 αφηκε ος τορα, κε δε θελ' αφηκη θαρο για πολη ακομα
 κε τες πλιο προκομενους να ξανηξαν το χρεος τες προ-
 τημεντας το κηνο σημφερο απο το δηκο τες, βολετο ν'
 αναγγαση πολως ηψηπίτες αιτες να κατα'εχθον να
 ξισκησεν τωτο το τesso μηκρο, κε χαμ'λο πελακη.
 φχαριστη με να το ηδο κε δηχος πνοη, μονε στον ησκιο
 της σκεπης σε, γιατη μπορο να ηπο πος δεν αμελησα
 να τω φηλαξο τη ζοη σηστενοντας ο κε τοσον Αντρα,
 κε φηλο με, κε φηλον τω Γενεσ. Ετζη εφανταχτηκα
 Σοφολογιοτατε· αν αχαμνα, πνηξετο στη χεφτα σε,
 ηδεμη διαφεντεψετο, γιατη εκαταφηγε στον κορφο σε.

Γιανηνα, ά. Φλεβαριω αωιδ'.

της Σοφολογιοτης σε
 με ολο το σεβας
ΓΙΑΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ.

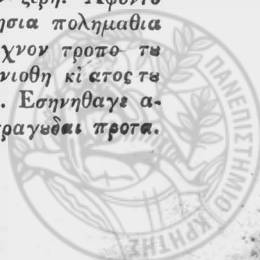
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ.

8.

Ένας ορεγονταν να μαθη το βιολη, κε εκραζε τον καλητερον τεχνητη για να διδαχτη με ειτελια, κε κα-
τα τους κανονας της τεχνης. Ο λαλητης προκομενος
τε εδηξε σ' οληγον κερσ, κε μ' οφκολο τροπο να λαλαι
πολη τεχνικα καμποσα μελη. Ο Μαθητης οστοσο δεν
εφαρηστιονεν στο ηδιωτε λαλημα, κε επαπαπονιον-
ταν σηννα τε Δασκαλα τε, προς αληθεια το λαλημα τε
ηταν τεχνηκο, κε γιοματο πολημαθια, μονε αφτων δεν
τε εγγηνηλαγε το αφτη μετ' εκνη τη γληκαδα, οπη
τε επροξεναγαν η οξζαριες ενος Γητονα τε, οπη καδε
βραδη ελαλαγε κατη κηνα τραγυδια τοσο νοστιμα, κε
μελοδηκα, οπη τον ηφερναν σε απελπησια, προς δε θε-
λα εφτανε να λαληση ποτατε κι αφτος σαντ εκνηνον.
Κε επαρακαλεσε μια βραδια το Δασκαλωτε να μηνη
μαζητε για ν' ακωση το Γητονα, κε ν' αποφασηση, αν
ηταν σοστα, η τε εφενονταν αφτων ειζη το πρμα.
Ο Δασκαλος εστρεξε να τε καμη το χατηρη, κι οσο να
εφθ η ορα για ν' αρχηνση ο Γητονας το σηνηθησιμενωτε
λαλημα, δεν απαριακε να μεταθημηση τε Μαθητη τε
ολες τες κανονες της τεχνης, κι ολα τα δηκια τε καθε
κανονα· τε ηπε ακομα, κε τε αποδηξε με σοφα, δηνα-
τα, κι αναπολογητα επηχηρηματα, προς τα κηνα τρα-
γυδια, σαν ατεχνα, κι ακανονηστα, δεν ηταν ποτε
βολετο να φαρηστησαν, η να προξενησεν την παρα-
μικρη ηδωνη στο τεχνηκο αφτη ενος μεσικω προκομενω.
μητε ημπορηγαν να κηνησαν τα παδη της ψηχης, α-
φορμης οπη δεν ηχαν αρκετες φονες, κε θεσες για να
τα ηστορησεν με τες χρεαζομενες ζοντανες βαφες στη

φαντασια. Τω εμιλησε πολλην ορα για το μεγαθος τω βιολιω, το μακρο τω δοξαριω, τες κορδες, τον καβαλαρη, τα στρηφταρια, κι αλα μιρη τω λαλημενω με τωση πολημαθια, κε σοφηα, οπω ο μαθητης απομνηε με το στομα ανηχτο γηροντας το Δασκαλοτω, κε βιβιονοντας με το νωτω, κε με τα ματια κλιαμενα απο την κρηψη τω χαρα, οσα ο Λαλητης ερητοριβε δηδαχονοντας τον. Απανο σε ταφτο αρχνηνησε κι ο Γητονας να δοκημαζη το βιολιτω, κ' εχοντας ησος εκηνο το βραδ, πλιωτερην ορεξη, τοσο μελοδωκα, τοσο γληκα, κιαςωδωκα ελαλησε, οπω Δασκαλος και μαθητης εξαπορεσαν. Η περηεργια τες αναγγασε ν' αποφασησεν να παν για να τον ηδων, κε να τον κατατηρησεν στο λαληματω, για να μπορεσεν να καταλαβεν την τεχνητω. Ο Γητονας τες εδεχθηκε με μεγαλη χαρα, δηχονοντας ξεχορηστη ηποληψη κε σεβας προς το σοφο λαλητη, κε δηδασκαλο τω Γητονατω. Η διο φηλη σαν αποθεκαν τα βιολια τες, κε τα χαρτια τες, επαρακαλεσαν το Γητονα ν' ακολουθηση το λαληματω, ο οπηος δεν εχασομερησε να τες φχαρηστηση. Αλα ποσο δεν επαραξενεφτηκαν η διο φηλη, κε ποσον αγωνα εδοκημασαν οσο να κρατησεν τα γελια, αντα ηδαν το παλιοβιολο τω Γητονα μ' ενα στρηφταρη κοντω κι αλο μακρη, με καταμπαλομενο σκεπασμο, με μησον καβαλαρη, κε μηση νορα! Κε ποσο δεν αραξαν παλη, αντα τον εδοκηθηκαν να λαλαι δηχος χαρτη μωσηκης! Ο Γητονας ο στοσο ελαληγε αρμωνηκοτατα μ' ολα αφα τα ψεγαδια τω βιολιω τω, κε την αμαθια τω. Η φηλη, οπω εστοχαζενταν αδηνατο, παρομιο ατεχνο λαλημα να δηνη οση γληκαδα, κε φχαρηστηση ενιωθαν απο ταφτο, εκληγαν τα ματια για να μη γλεπεν εκηνα οπω δεν τες εχοραγαν στο νω, κε ν' απολαβενεν την ηδονην, πε αγρηκαγαν με τ' αφτω.

τες. Ο μαθητής ερώτησε το γήτονα, πως ημπορήγε να
 λαλῶναι, ὁ γήτος να κηταζῇ γραμενο ἐκηνῶ, ὡς ἐλαλαγε.
 Ο Γήτονας τῷ αποκρηθῆκε, πως το ἐμαθενε προτᾶ ἀκῶ-
 οντας το, κιαπε το ἐλαληγε στο βιολῆ τῷ. Τον ἐμεταρο-
 τῆσε ποδᾶ γιᾶ την ἀναλογιᾶ τον μερόν τῷ βιολῆ, γιᾶ
 τῷς κερῶς τῆς μεσικῆς, γιᾶ τῷς φόνες, κε ἀλᾶ παρομῖᾶ,
 στᾶ ὡπῆᾶ ὁ Γήτονας αποκρηθῆκε ὀρθοτατᾶ, μόνε ὀχη με
 την πολῶαθῖᾶ τῷ Δασκαλῷ τῷ, καθὼς ἐπαντῆχενε ὁ
 Μαθητῆς. τῷ ἐπροβαλᾶν στο ἡστέρο να λαλησῇ κε μαζῇ
 τῷς ἐνᾶ μῦλῶς καπῖς παλῖς λαλητῇ πολῇ προκομενῶ. Ο
 Γήτονας τῷς ἀκολεθῆσε στο λαλημᾶ, κε σᾶν το ἀποπῆρε,
 το ἐλαλησε κῖ ἄτος τῷ μόνε σε καπῖες θέσες τῷ ἐδοκε
 τέτιο διαφορετικῶ γῆρησῶ, κε τέτιᾶ γλῆκιδᾶ, ὡς ἀρεσε
 κε τὸν διονόν φῆλον ὀχη περισσότερο. Ἐσχορηστᾶ ὁ Δᾶ-
 σκαλὸς ἀγγαλᾶ κε προληπτήκος, κε βαρῆς, δὲν ἐφτῆρησε
 σᾶν ἐσθᾶντικὸς να μῆ πένεση το Γήτονα γιᾶ το λαλημᾶ
 τῷ. Ἀποτῆκῆνῇ την ὀρᾶ ὁ Μαθητῆς δὲν ἀργῆσε ν' ἀπῆ-
 κᾶση, πως ἡ γλῆκιδᾶ τῆς μῆσηκῆς δὲν κρεμετε μῆτε
 ἀπο κανόνες, μῆτε ἀπο τεχνῇ, μόνε πως ἡ γλῆκῇ κε
 ἀρμονῆκῇ μῆσηκῇ γενετᾶ κανόνᾶς κε τεχνῇ τῆς ἡδῖᾶς.
 Ὅθεν γιᾶ να μαθῇ ἀθροπος το βιολῆ σε τροπῶν, ὡς
 να φῆαρησῖετῆ κῖο ἡδῖος, κε να φῆαρησῖται τῷς ἀλῆς
 με το λαλημᾶ τῷ, χρῆαζέτε να σῖπῶδαζῇ γιᾶ να μαθῇ
 καλᾶ το κῆνῶ βιολῆ τῷ κερῶ τῷ, ὁ γήτος να παρᾶψῆλελο-
 γᾶι, κε να βαθῆξε-ταζῇ ἐκῆνα, ὡς ἔερῇ, μόνε να γνῖᾶ-
 ζέτε κε να ὑπερῖμαχᾶι να μαθῇ, ὡς δὲν ἔερῇ. Ἀφοντο
 τῷς λῆπον ἀφῆκε σε μιᾶν ἀκρᾶ την περῆσιᾶ πολῆμαθῖᾶ
 τῷ σοφῷ Δασκαλῷ τῷ, ἀκολεθῆσε τον ἀτεχνόν τροπῶ τῷ
 Γήτονατῷ, κε σ' ὀλῆγον κερῶ ἐφῆκε να νῖοθῇ κῖ ἄτος τῷ
 χᾶρῇ στο λαλημᾶ τῷ, κῖ ὀση τον ἡκῆγᾶν. Ἐσῆνηθαγε ἄ-
 φοντοτες, ὡποτε ἐπῖᾶνε να λαλησῆς να τραγῶδᾶι προτᾶ.

Ο προληψες τῷ Κοσμῷ
 Τηρανή της ψυχῆς.
 Ο Κοσμος σας λατρεβεν,
 Για να 'νε δῆστηχης!
 Αφῷ κί απο το θρόνο
 Η προληψη μῆλαι,
 Η εσθησες νεκρονεν!
 Ο λογος δε φίλαι!

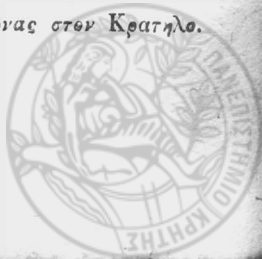
Ὡς ἂν δεκῇ ἐκάστη ἡ εἰκὼν δεῖσθαι ἐκάστου φαρμάκου.
 ὣτω δὲ καὶ ἡμεῖς τὰ στοιχεῖα ἐπὶ τὰ πράγματα ἐποί-
 σομεν. καὶ ἐν ἐπὶ ἐν, ὡς ἂν δοκῇ εἶναι. καὶ σύμβολα
 ποιεῖντες, ὅ δὲ συλλαβὰς καλῶσι καὶ συλλαβὰς αὐτὴν συν-
 τιθέντες, ἐξ ὧν τὰ τε ὀνόματα, καὶ τὰ ῥήματα συντί-
 θενται καὶ πάλιν ἐκ τῶν ὀνομάτων, καὶ ῥημάτων μέγα
 ἤδη τι καὶ καλὸν, καὶ ὅλον συστήσομεν.

Πλάτ: ἐν Κρατ:

Κατα τη χορη, οὔτε φανη να εχη καθε ηκουα για
 καθε χρομα, ετζη κέμης θελα τεριασομε τα στηχηα στα
 πραματα. Κε βανοντας ενα σημα το αλο, οπιου φανη
 χρειαζουμενο, θελα φκιασομε σημαδια, οπῃ τα ονομαζεν
 σηλαβες. Κε ανταμονοντας παλη τες σηλαβες, απο τες
 οπῃ γινωντε τα ονοματα, κε τα ρηματα, θελα στη-
 σομε ενα μεγα ηδος πλιο κε ομορφο, κε ακεριο.

Ο Πλατονας στον Κρατηλο.

ΜΗΚΡΗ ΟΡΜΗΝΙΑ

ΓΙΑ ΤΑ ΓΡΑΜΑΤΑ, ΚΕ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΗΣ ΡΟΜΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ.

Η κοση τρηα ψηφια πρεπη να εχομε στο Αλφαβητο της γλωσσας, οπω κρενομε· γιατη τοσα χρηαζυντε σοστα για να παραστησομε ολες τες στηχηακες της φονες, κε ηνε·

α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π, ρ, σ, τ, φ, χ, ψ, υ.

Τα πεντε απο ταφτα ονομαζυντε φονηεντα, γιατη προφεροντας τα κε μοναχα κανην φονη ακερια, δηχος να χρηαζυντε βοηθια απο αλο ψηφη κε ηνε·

α, ε, η, ο, υ.

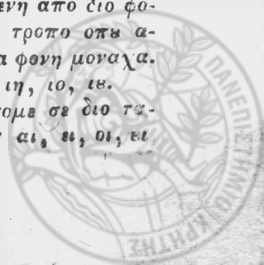
Τα δεκαφτα ονομαζυντε σημφονα, γιατη απατα τες ηνε βουβα, κε χρηαζυντε βοηθια απο φονηεντο για να παραστησιν φονη ακερια, κε ηνε·

β, γ, δ, ζ, θ, κ, λ, μ, ν, ξ, π, ρ, σ, τ, φ, χ, ψ.

Το ι, απο λογω της μνησκη αφονο, και μοναχο ποτε δεν προφερετε, μονε χρησημεβη για να σχηματηζυντε η δηφθογγες.

Η δηφθογγο ηνε φονη ακερια σηνθεμενη απο διο φονες, οπω τες προφερομε σ' εναν κερο, σε τροπο οπω ακουοντε κη διο, δηχος να κανην, παρα μια φονη μοναχα. Αφτες ηνε ενια· αι, ει, οι, ει, ια, ιε, ιη, ιο, ιυ.

Τες δηφθογγες μπορμε να τες μηρασομε σε διο τες ονομαζοντας κηρηες τες προτες τεσσερες· αι, ει, οι, ει.

γιατη σε ταφτες ακυγοντε παστρικα κη'διο φονες, καθος στες λεξες, ΑΙτος, χΑΙδεβο, πετΑΙ, ΛΕΙμονη; ΛΕΙ, ελεμμοσηη, ρΟιδο, Οισκε, ακει, κρηι.

Κε καταχρηστήκες τες αλες πεντε, ια, ιε, ιο, ιη, ιε. γιατη σε ταφτες τό ι, διν αβγαται φονη, μονε χρησημεβη μοναχα για να καμη μαλακοτερο το φονηεντο, οπη ακολουθαι, καθος στες λεξες, παιδιΑ, πιΕ, αξΙΗ, εκολΙΟ, ψομιη, κε. τλ.

Η Γλοσα μας στο ανακατομα της με ξενες γλωσσες επηρε κε ξενες φονες, τες οπηες για να τες γραψο με αναγγαζομεστε να αιταμονομε διο η τρηα ψηφια απο το αλφαβητο μας, κέ τζη εσηνηθησαμεν να τες παραστενομε. Αφτες ηνε πεντε' ντ, γγ, μπ, τζ, ντζ. καθος στες λεξες' μπαλα, μπαρωτη, οντας, τζηταο, γγιονης, ντζηναο.

Οσες φονες ληπον μπενεν στη γλοσα μας φτανεν να γραφτεν με τα ηκοση τρηα γραματα τω αλφαβητε μας. Κε ακολουθος ολες αφτες η φονες εχεν τα παραστατικα τες σημαδια, η απο ενα ψηφη μονο, η απο διο, η κε περσοτερα. Αφτα τα ψηφια, τα παραστατηκα σημαδια καθε φονης σε μια λεξη βαλμενα, κι αραδιασμενα κατα την ταξη, οπη ερχετε το καθενα, γραφον, κε παραστενεν καθαα αφτη τη λεξη κατα προς την προφερομε κιολα.

Ενας παρομιος αραδιασμος αφτον τον ψηφιον, οπη παραστενεν απο μια φονη, μας δηνη κε ταχτηκο γραψημο, η την ορθογραφα, στη γλοσα μας. Κε ορθογραφομε εκηνο, οπη θελομε, αν τα βαλομε στο γραψημο μας τα παραστατηκα σημαδια τον φονον, οπη εχη καθε λεξη. Καθε περησιο, η αλο ψηφη απο το καθολικο, η οληγοτερο απο τα χρηαζομενα σε καθε λεξη κανεν το γραψημο εγορβογραφο, αλοφονο, αντισοστο, κε εξαναγ-

γης κακογραμενο, κε βαρβαρο, αφορμης οπε δ'ν παρα-
στενη πλιο τη λεξη σοστα, καθος την προφερομε κισλα,
η την παραστενη σε τροπο, οπε διαβαζοντας τη την
καταλαβеноμε αχαμνα, κε μας ξηπναι αχαμνη, κε
στραβη ηδεα στο νημας.

Αποδηχνετε ληπον φος φανερα απο τα ηπομενα, πορ
ορθογραφη ονομαζετε ο τροπος, οπε αναιφερα για να
γραφομε. οπιον αλον τροπο μεταχρηστημε, ηνε ανορ-
θογραφη. Κε τετα φταιην για οσως θελεν να ορθογρα-
φει κε να ορθοδιαβαζεν στη ρομεηκη γλωσσα.

=====

Σ Τ Η Χ Ο Υ Ρ Γ Η Α

Ρ Ο Μ Ε Η Κ Η.

ΗΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΟΤΑ.

Ο τρηφεροτατ' Ερο ,
 Γλυκο ψηχης με παθος .
 Θνητος δεν εχη λαθος ,
 Εσενα να λατρεβη .
 Εση στηγμη να ληψης ,
 Μαρενετ' ολη η φηση .
 Νεκρονη καθε κτηση .
 Το παν διαλιε , σβιε .
 Το δηνατο σε χερη
 Νομοθεται , μορφονη .
 Τον κοσμον εμψηχονη .
 Κηναι , κε κηβερναι .
 Εση σε , πε λαμπρενης
 Τον εραν της θολης ,
 Με της αχτηνοβολας
 Αστερες φωτηνης .
 Της θαλασας τα βαθη

Νεκρὸ ἀπὸ σε δε μνησκάν.

Κε η στεριες ἐβρησκάν
Ζοης αναπνοη.

Για σε της γης η οψη,

Παντε κατηκημενη,
Βλαστηζη στολησμενη
Με λογιαστη θορια.

Τα παντα ζεν κε ήνε
Στη δυνάμη σε μονη,

Κή φηση ξανανιονη,
Με κηκλο σταθερο.

Στην προσταγη σε νιοθη
Μαλακομενο στηθος,

Τ' ανημεροτης ηθος
Η Τηγρη παραται.

Τ' αρπαχτηκο γερακη,
Τ' αχολο περιστερη,

Με το γληκοτες τερη,
Σηζεν μεσ' στη φολια.

Τε Εροτες η φλογα
Ηνε παντε χημενη,

Κή φηση Εροτεμενη,
Τον Εροτ' αντηχαι.

Ο τρηφεροτατ' Ερο,
Της φησης ολης παθος,

Θνητος δεν ιχη λαθος
Εσενα να λατρεβη.

ΑΝΘΗ

Η γληκητατη ανηξη
 Με τ' ανθη στολησμενη,
 Ροδοστεφανομενη
 Τη γη γληκοτηραι.
 Κ' η γη τη χλοη ντηνετε.
 Τα δαση της ησκιονεν.
 Τα κρηα χιονια λιονεν.
 Ο υρανος γελαη.
 Τα λευθεσκια βαφοντε,
 Τα πλαγια χροματιζεν.
 Κ' ηδονηκες φωτηζεν
 Η δροσερες αβγες.
 Στ' αγγαθερο τρανταφηλο
 Γληκολαλαι τ'αιδονη.
 Το ξινο χηληδονη
 Τεριαζη τη φολια.
 Στες καμπες πλεσια, κι ακοπα
 Στα πρασηνα ληβαδια,
 Τα ζοντανα κοπαδια
 Βελαζεν, κε πηδαν.
 Κι ο υιος βοσκος χαρμενιος,
 Φηστοντας τη φλογερα
 Γιομοζη τον αγερα
 Με τραγεδιον φονες.
 Καθε ψηχη εφρενετε.
 Την ανηξη γιορταζη.
 Ο θυρησης σκηθροπαζη

Στη γεινική χαρά.
 Ομορφὴ Δαφνὴ προβαλε
 Νὰ τὴν ἀποστολῆς,
 Κε τότες ἡν' ὁ θηροῦς
 Ὁ πλείον ἐφτήχης.

ΜΕΛΗΣΗ.

Φηλοπονο μέληση,
 Πῶ σ' ἐκαμεν ἡ φήση
 Τὸ μέλη νὰ τρηγας.
 Τὸ μέλη, πῶ χαλεβῆς,
 Μὴ κοποὺς ἐξοδεβῆς,
 Νὰ πας ν' ἀνθολεγας.
 Στὰ κοκκὴν τῆς χήλῃ,
 Τὸ ἐχὴ πλουσιό ἡ φήλῃ.
 Στ' ἐκὴν κατηκῇ.
 Κε τὸ'σταξεν ἡ φήση
 Φηλοπονο μέληση,
 Ἀσηγγρητὰ γλήκῃ.
 Μονε νὰ μὴ τρομῆς,
 Στ' ἐκὴν νὰ τρηγῆς,
 Γιάτῃ κεντρὴ φορῆς.
 Κεχὴ φτενὰ τὰ χήλῃ
 Ἡ ληγερενία φήλῃ,
 Νὰ βλαψῆς ἡμπορῆς.

ΠΟΥΛΑΚΗ.

Πουλακη ξενο,
Ξενητεμενο.

Πωλη χαμένο,
Πω να σταθο;

Πω να καθησο
Να ξενηχτησο,
Να μη χαθο;

Βραδιαζ' ημερα,
Σκοταδη περη,
Κε δηχος τερη
Πω να σταθο;

Πω να φολιασο,
Σε ξενο δασο
Να μη χαθο

Ημερα φεβγη.

Η νηχτα βιαζη
Να ησηχαζη
Καθε πωλη.

Εγο στεναζο,
Το τερη κραζο,
Ξενο πωλη.

Κηταζο τ' αλα
Πωλια ζεβγαρη
Αρτην την χαρη
Δεν εχο πλια.

Σηχτα με δερη
Με δηχος τερη,
Χορης φολια.

Γηρηζο να βρο
 Πε να καθησο,
 Να ξενηχτησο
     Καν μοναχοι.
 Καθε κλαρακη
 Βασται πελακη
     Ζεβγαροτο.
 Δεν με γρονηζεν.
 Κεδο με διοχνην.
 Κε κη μ' αμποχνην.
     Πε να σταθο;
 Αχ πορ να γενο.
 Πε να πηγено,
     Να μη χαθο;
 Δηγαν η κλαδη.
 Τα φηλα σισντε.
 Γληκοτζημπιωντε
     Τ' αλα πελια.
 Κεγο το ξενο,
 Το πηκραμενο,
     Χορης φολια.
 Απο' να σ' αλο
 Πεταο δενδρακη.
 Να βρο κλαρακη
     Για να σταθε.
 Για ν' ακεμπησο,
 Να ξενηχτησο,
     Να μη χαθο.
 Απορημενο
 Σε αγρι αγγαθια,
 Πηκραμε παθια,
     Κε ξενητιες,

Θρηνοντας μενο,
Κὲ κη διαβενο
Κακιες νηχτιες.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΑ
ΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥΤΟΥ

Αντα Βακχο μεσαμ' εχο,
Πλιο φροντηδες δεν κατεχο.
Φειετε μη κ' ημε Κρησος,
Στα καλα μ' εκηνον ησος.
Κησαροστεφαμενος,
Κητομ' ολο τεντομενος.
Μον' γληκο τραγωδη θελο,
Κατ' ανεμω τ' αλα στελο.
Πιαστ' η αξιη τ' αρματασας.
Εγο πηνο στην ηγιασας.
Φερ' την κωπαμω πεδημω.
Καλια ξαπλα μεθησμενος,
Παρα δηπλα πεθαμενος.

ΤΟΥ ΗΔΙΟΥ ΣΤΟΝ ΠΛΟΥΤΟ.

Αν με πλετον ημπορησα,
 Τη ζοημ ν' αβγατησο.
 Τότες νε θα τον κρατησα,
     Θα τον φηλαγα καλα.
 Κι οποι' ερχονταν ο χαρος,
 Μπορηγα καν να τα δοσο
 Κατηντη για να γλητροσο,
     Κε να μηνο ζοντανος.
 Μον' αφοντης τη ζοημ
 Μ' ασπρα δεν την αγοραζο,
 Απο τη ν' αναστεναζο,
     Στα χαμενα να θρηνο;
 Κι αν η Μηρα το 'χη γραψη,
 Δηχος αλο, πως πεδενο.
 Απο τ' ασπρα τη κερδενο;
     Το χρηταφη τη φειλαι;
 Αιντ' εγο με φηλες παντα
 Το γληκο κραση να πηνε,
 Κε ποτεμ να μη μηνο,
 Δηχος ομορφ' αγγαλια-

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΑΠΟ ΤΟΥ
ΠΛΑΤΟΝΑ.

ΚΡΗΤΟΝΑΣ

Η

ΓΙΑ ΤΕΣ ΔΗΚΙΕΣ ΠΡΑΞΕΣ

Η ΘΗΚΟΣ

ΠΡΟΣΟΠΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

ΣΟΚΡΑΤΗΣ ΚΕ ΚΡΗΤΟΝΑΣ.

- Σ. Προς ηρθες ~~τεταυ~~ ορα Κρητονα, ἡ δεν ηνε τοσο
περνο ;
- Κ. Κε πολη.
- Σ. Ος ποσο πολη ;
- Κ. Γληκοχαραματα.
- Σ. Θιαμενομε, πως εστριξε ο επηστατης της φηλακης
να σ' αφηκη.
- Κ. Αμ με γρονηζη Σοκρατη, απο το σηχνο ερθη μω.
κι απε κατη τον χαιδιβο κιολα.
- Σ. Τορα ηρθες, ἡ απο πολης ;
- Κ. Ελο καμποσην ορα.
- Σ. Πος δε μ' εξηπνησες αδα σ' εφτης, μον' εκαθοσαν αφτω
δηχος να κρηνης ;
- Κ. Μητ' εγω ηθιλα' μα το Δηα, Σοκρατη να βρησκομε

σε τὸση λήπῃ καὶ ἀηπνίᾳ. μόνε καὶ με λογιῶσα ἐ-
καθόμεν κ' ἐθιαμενομένην πολλὴν ὥρα, ὅπως σ' ἡγήλεπα
να κημάσῃς τόσο γλήκα. κί' ἀποταφτο δὲ σ' ἐσηκόσα,
γὰρ να περνας ὅσο βόλετο γλήκοτερά τον κερὸς σ'.
Ἐγὼ κί' αἰεὶ φέρεις ὀμπρητέρα σ' ἐχο καλοτηχήση
γὰρ το φερσημοσὶ σ' ὅλη σε τῇ ζοῇ. μόνε πολλὴ
περσύτερο στὴν τορῆσιν σὴ φοράσῃ, ὅπως τόσο ὀφ-
κόλο κ' ἐσηγά τῇ φτεράς.

Σ. Ἀμ βαρὴ σφάλμα θέλα ἦταν, Κρητονα, γιὰτ ἐ-
μένα ν' ἀγαναχτᾷς τόρα σε τέττα ἡλκήκα, γιὰτὴ
πρέπη να πέθανο.

Κ. Κί' ἀλὴ σάν τα λογιῶσα, Σοκράτη, ντενάν σε πα-
ρομίες σηφορές, μόνε δὲν μποδῶντε ἀπο τὴν ἡλῃ-
κήκα ν' ἀγαναχτᾷς στὴν τηχῇ, ὅπως τες παραστεκῇ.

Σ. Ἀφτο ἦρετο, μόνε τῇ ἠρθεσ τοσο παρνο;

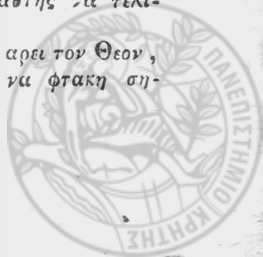
Κ. Γὰρ να φερὸ κακὲς ἠδῆσες, Σοκράτη, ὀχη γὰρ λογιῶ-
σα, καθὸς μὲ φενετᾷ, μόνε γιὰτ ἐμένα, καὶ γὰρ
ὀλῶς σε τες φήλῳ, καὶ κακὲς καὶ βαριεῖς, ὅπως ἐγὼ
κατὰ τὴ γνομήμῃ θέλα τες ἐπερνα γὰρ το πλι-
βαρητέρο ἠδῶς.

Σ. Καὶ πίες ἦνε αἴφτες; ἢ μὴν ἠρθε το καραβὴ ἀπο
τὴ Δῆλο, ὅπως στο γήρησμά τα πρέπη να πέθανο;

Κ. Δὲν ἐσοσε ἀκόμα, μόνε σημερὰ, μὲ φενετᾷ, ἐρ-
χετῇ, κατὰ τα λογία μέρηκον, ὅπως ἠρθάν ἀπο
το Σῆνιο, καὶ το ἦχαν ἀφηκῇ ἐκῇ. Ἀπο τες ἠδῆ-
σες λήπον αἴφτηνον, δῆχνη, πὸς σημερὰ θέλα
ἐρθῇ, κί' ἀβρίο, Σοκράτη, θελ' ἀναγγαστῇς γὰρ τελί-
σῃς τῇ ζοῇ σ'.

Σ. Ἀλλὰ με καλὴ ὥρα, Κρητονα, κί' ὅπως ἀρεὶ τον Θεόν,
ἐτζῆας γενῇ. Μόνε δὲ στοχαζόμε να φτακῇ ση-
μερὰ.

Κ. Παθε το λογαριασῇς.

κδ'.

- Σ. Εγώ να σε ήπο· γιατί καταπός δεν εκήνη, όπως
εχεν το κήρος σε ταφτά, εγώ πρεπή να πεθανο,
έχη την ημέρα, όπως ερθή το καραβή, μόνε την
αλή· κ'ίαποταφτο δεν πηστεβο να φτακή σημερι,
μόνε αβριο. Κε τ'ετο το σημπερενο απο ένα ηνο-
ρο, όπως ηδ'α ψήχα ομπρητερα τ'ετην την ηδ'ια νηχτα·
κε κοντεβ'ι να μη μ'έξηπνησες σε κερο.
- Κ. Αμ τή ηνορο ηταν αφτο ;
- Σ. Μ'εφανηκε σα μαν τη ηρθε σημα μ'ε μια ομορφή κε
θεορητηκή γηνεκα ντημενη στα ασπρα, κε π'ος μ'
εκραζε σ'όνο-μαμ', κε μ'ε ηπε Σοκρατη,
στη ληγδερη της Φθας γη την τρητ'ημερα φτανης.
- Κ. Πολη παραξενο ηνορο, Σοκρατη.
- Σ. Μόνε παστρηκο, καθος μ'ε φενετε, Κρητονα.
- Κ. Παραπολη κατα πος δηχνη. Μόνε ακ'εσε μ'ε ακομα
κε τορα, Αγγεληκε Σοκρατη, κε γλητροσε τ'ε
λογ'ε σ'ε. Γιατι αληθια σαν πεθανης, γ'ιαν' εμενα
δε μνησκη αλη μεγαλητερη δηττηχηα· μόνε χορια
απο τή θελα στεριφτο εναν φηλο σαν κε λογ'ε σ'ε
οπως δε θελα β'ρο ποτε τον ομιο, θελα φανο α-
κομα κε σε πολ'ε, όπως δεν γρονηζει καλα μητε
εμενα, μητε τ'ε λογ'ε σ'ε, π'ος ημπορηγα να σε
γλητροσο, σαν ηθελα να ξοδεψο ασπρα, κε τ'ε
αμελησα. τορα πια ασκημοτερη ηποληψη απ'οτη
να φανο, π'ος μετραο περ'εσοτερο τα ασπρα απο
της φηλης ; γ'ιατι· η πλιότερη δε θελα πηστε-
ψαν π'ος δεν ηθελ'εσες ατος σ'ε να β'γης απ'εδο,
μολοπω εμης εδ'ηξαμ'εν προθημια.
- Σ. Αλά τή μας κοφτη τοσο, καλοτηχε Κρητονα, γ'ια
τη γνομη τον πλιότερον, αφοντης κ'η πλιο μετρη-
μ'ενη [για τ'εσ οπ'η'εσ αχρηζ'η να φροντηζ'ομε κε
παρ'ανο] θελα στοχαστην, π'ος τ'ε π'ραμα εγ'η-
ωκε, κατα πος κε θελα γ'ενη.

Κ. Καλα μόνε γλεπης παλη Σοκρατη, πος ηνε αιγαγγη
να μας μελη κε τή δοξαζεν η πολη; κι αφτα δηλεν
κε τα τορεσηνασθ. πος ο κοσμος, οχη μοναχα ηνε
αξιος να φκιαση τα μηκρα κακα, μόνε ναιιπης κε
τα πλιο μεγαλητερα εκηνε, οπε να τηχη σ'αχα-
μνη ηποληψη απο ταφτον.

Σ. Μακαρη, Κρητονα, να ημπορηγαν ο κοσμος να κανεν
τα μεγαλα κακα, για να ηχαν σε χερη να κανεν
κε τα μεγαλα καλα. κε καλο θελα ηταν. μόνε δεν
ηνε καλος για τηποτες, γιατη μητε φρονημο μπορεν
να καμην καεναν, μητε ζωρλον, κε κανεν μοναχα
οτη λαχη.

Κ. Αφτο ας ηνετο ετζη. μόνε τιτο περμω, Σοκρατη,
μην ηνε ταχα η εγνιασθ γιατεμενα, κε για τες
αλωςθ φηλως, πος σα βγης απ'εδο, η σηκοφαντες
μπορεν να μας φερην βασανα, πος ταχα σ'εκλε-
ψαμαν, κε θελ'αναγαστεμε κατοπη, η να χασομε
ολο το βιομας, η ποσοτητες ασπρα, η κοντα σε
ταφτο να παθομε κι'αλο καενα; γιατη αν φοβασε
κανα παρομιο, αφησε το στην ακρα· κι'απε εμης,
δηκιο ηνε, σα σε γλητροσομε, να τραβηζομε τατιον
κηνητηνο, κι'αν χρηαστη κε τρανητερην ακομα.
Ακωστεμε οστοσο, κε μη κανης αλιος.

Σ. Κι'αφτα, Κρητονα, τα βανο με το νωμε, κι'αλα
πολα.

Κ. Μη τα φοβιουε λεο, γιατη κε τα μετρητα, οπε γηρε-
βεν να παρην καμποση για να σε γλητροσθην, κε
να σε βγαλην απ'εδο, δεν παραινε πολα. Κι'απε
δε γλεπης τή καντηποτερην ηνε αφτη η σηκοφαντες,
κι'ολιγα χρηαζοντε για ταφτης; Κι'απε το λογω
σω εχης προτα κι'αρχης τα δηκαμω ασπρα, οπε
ηνε αρκετα, καθος στοχαζομε, κι'ανησostas παλη,

για ν' αψηχνης εμενα, δ' αν κρηνης εβλογο να ξε-
δεψης τα οηκαμ, ηνε ετημη να ξεδεψων η ξενη,
οπ' βρησκωντε εδο. Ενας τως κ' ολας ηρερε κ' εμποσα
μετροτα για ταφτη την ηποδεση, ο Σημηας ο Θη-
βεος· κ' ο Κεβης ετημος ηνε, κε πληθος αλη.
Οδεν καθος σε λeo, μητε απο ταφτο να φοβηθης,
κε να βαρεθης να γλητροης τ' λογα σε, μητε κ'
κηνο να σε δησκολεψη, οπ' ηλεγες στο κρητηριο,
πος σε φηγης απο την πολητη, δεν ξερης τ'
να γενης. Γιατη κε σε πολες μεριες αλ', οπ' να
πας, θελα σε παρ' αν σαγαπη, μονε αν θεληης
να πας στη θεαληα, εχο εγο γρονημ' εκη, οπ'
να σε τημησων, κε να σε φηλαξ' αν σε τροπο, οπ'
καενας Θεαλης να μη σ' ενοχληση. Αλα δε με
φενετε κε δ' ηκιο, Σοκρατη, να πηχηρηζεσε να προ-
δοκης τ' λογα σε, αντα μπορης να τον γλητροης·
κε να προσπαδας να καμης στα λογα σε, οσα θελα
επροσπαδαγαν κ' οχτρησε για να σε χαλασων.
Κοντα σε ταφτο, με φενετε να προδηνης κε της
ηδ' ιως ηγ' ιως σε, οπ' εχοντας τον τροπο να τ' ες
αναθρεψης ο ηδ' ιος κε να τ' ες προκοψης, θελα
τ' ες αφηκης πεδ' ησκοντας, κ' οτη επρεπε να τ' ες
καμης ατος σε, θελα τ' απαριας της τηχης. Κ'
στερος θελα δοκημασων εξαγαγγης στην ορφανια
τ' ες τα σηνηθησμενα τον ορφανον. Γιατη η δεν
επρεπε να καμης πεδια η να βασαιηζετε τορα
μαζ' ης για να τ' αναθρεψης, κε να τα προκοψης.
Μονε με φενετε κ' εδιαλεξ' αν τον ακοπιαστοτερον τρο-
πο, μολοπ' αν πρεπη να διαλεξης οσα ηνε τ' αγαθ',
κι αντριομεν' αν τ' λογα σε ξεχορηστα, οπ' λ' ες,
πος επημεληθηκες την αρετη σ' ολον τον κ' ερο της
ζοης σε. Οδεν εγο ντροπομε κε για λογα σε, κε

γιατ' εμας τως φηλες σε, μη φανη, πως ολη η δελια σε εγνηηκε τετια απο αναξιαδα δηκη μας· κι ο πηγεμος σε απαρχης στο κρητηριο, οπη εμπορηγε να ιην ακολουθηση, κι ο ηδιος αγοντας της κρησης, καθος εγνηηκε, κε το ολοιστερινο τωτο πλιο για κατεσκηνη της ηποθεσης ολης, να δηξομε, πως απο φοβομας κι αναντρια μας, κ'εμης δεν εγνιαστηκαμαν να σε γλητροσομε, κε τω λογω σε τον εαφτο σε, σε κερο οπη κε ογκολο, κε δηνατο θελα ηταν, αντα να σ'εβοιθαγαμαν κ'εμης κεματη. Για ταφτο ληπον, Σοκραση, κηταξε μη με το κακο ανταμα ερθη ιτροπη κε στω λογω σε, κε σ'εμας. μονε στοχα σε. Αλα μητε ηνε κeros να στοχαεσε, κε πρεπει να ηχες στοχαστη· κι απε ενας στοχασμος απομηνε, γιατη ολα αφα πρεπη να γενεν αποψε, ηδε κε χασομερησομε, αδηνατο πλιο να καμομε τηποτες. Καταπη σε οσοσο δηχος αλο, κε μη καμης αλιος.

Σ. Οχ φηλε Κρητονα, πολλη θελ'αχρηζε η προθημια σε, αν ηχε κε καπιω δηκιο, ηδεμη οσο μεγαλητερη, αλο τοσο χηροτερη. Απο ταφτο χηραζετε να στοχαστεμε, αν πρεπη να το καμομε ιφτο, η οχη. γιατη εγω οχη μοναχα τορα, μοις ολοκερης τετιος ημην· να μη καταπηθ με σε κανα αλο απο τα δηκαμ, χορια απο το δηκιο, οπη σαν το αποκαλολογαριασο, μη φανη το εοστοτερο. Κε τως λογως, οπη ηλεγα ομπρητερα· εγω δεν μπορο τορα να τως απορηξο, αφορμης οπη μ'ηβρε τετη η τηχη, μονε τως εχο το ηδιο, κε τως ηδιος λατρεβο κε τημο σαν κι ομπρητερα, οθεν αν δεν εχομε για την ορα να ηπη με καλητερες, να ξερης καλα, πως δεδαλα συμφονησο μαζησε, μακαρη κε να μας

στενοχωρησὴ με πλιότερα ἀκόμα ἀπο τὰτα ἢ δὴ-
ναμὴ τὴ λαὸν, σκιαζόντας μας σαν πεδοπυλά, εἰ-
αβγυτηζόντας ἀλησῶς, κε θανατὼς, κε χαμῶς α-
σπρον. Μονε πὸς νὰ τα λογαριασομε ἀφτα σοστα ;
αν μεταπιακομε το λογο, οπὼ τὴ λογῶς σου λες γιὰ
τὴς γνομες. ταχα καλὰ ἐλεγαμαν παντα, ἡ οὐχὴ ;
πὸς σε καμποσες γνομες πρεπὴ νὰ βανομε νὲ, κε
σε καμποσες οὐχὴ. Ἡ προμὴ νὰ χρῶστα εἶγο θά-
νατο καλὰ ἐλεγαμαν, κε τορὰ πλιὸ ἐφάνηκε, πὸς τὰτα
ἐλεγαμαν ἀλῖος, γιὰ νὰ φηλονηκαμε μοναχα
εἰάπε το σοστο, ἀφτα ἦταν πεγνηδὴ, κε λογίᾳ
χαμενα. εἶγο οστοσο, Κρητονα, θελο νὰ στοχαστὸ
μαζήσῃ, αν ἀφτος ὁ λογὸς θελὰ μὴ φανῇ ἀλῖο-
τικὸς, ἀφορμῆς οπὼ βρησκόμε ἐτζή, ἡ ὁ ἡδῖος. κε
θελὰ τον ἀπορηζόμε, ἡ θελὰ καταπῆστῶμε σε ταφτον.
Κε καπὸς ἐτζή ἡλεγαν, μὴ φενετε, ὁπὴ φανταζόντε
κατὴ νὰλεν, καθὼς ἡλεγα κ' εἶγο τορὰ. πὸς ἀπο-
σες γνομες, οπὼ δοξαζὼν ὁ κοσμος, ἀλῖς πρεπὴ
νὰ μετραμε γιὰ ἴπολη, κε ἀλῖς οὐχὴ. τὴτο στο θεο
σου Κρητονα, δὲ σου φενετε σοστος λογὸς ; Κί' ἀφορ-
μῆς οπὼ τὴ λογῶς σου, ἀπο ὅσα τηχένων στον ἀθροπο,
ἡσε ὅξο ἀπο τον κηνητο νὰ πεθανῇς ἀβριο, κῆ'
παρῶσα δῆστηχηα δὲ σε παραζαληζή, κῆταξε λῆ-
πον. δὲ σου φενετε νὰ λεν ὀρθα, πὸς δὲν πρεπὴ νὰ
τῆμαμε ὅλες τὴς γνομες τον ἀθροπον, μονε καμ-
ποσες νὲ, κε καμποσες οὐχὴ ; μῆτε ὅλον τον ἀθροπον
παλῇ, μονε ἀλῶνον νὲ, κί' ἀλῶνον οὐχὴ ; Τὴ λες
σε ταφτο, δὲν λεν καλὰ ;

Κ. Καλὰ.

Σ. Τὴς καλὲς ἀδὰ νὰ τὴς τῆμαμε, κε τὴς κακὲς οὐχὴ ;

Κ. Νέσκε.

Σ. Αἱ καλὲς δὲν ἦνε τον φρονῆμον, κε κακὲς τον ζῦρλον ;

Κ. Πος ἄλιος ἀδα;

Σ. Ἐλα να ἦδεμε, πος τα ελεγαν παλη κί αφτα. Ἐνατ-
 οπω να καταγενετς στη γημναστηκη σε τήνος ε-
 πενο, κε κατηγορια, κε γνομη βανη το νυτω, στοπ
 πολον, ἡ στω ενος μοναχα, οπιος κί αν ηνε αφτος,
 ἡ γιατρος, ἡ πεδαγογος.

Κ. Στω ενος μοναχα.

Σ. Πρεπη ἀδα να φοβημεστε τες κατηγοριες, κε ν'αγ-
 γαλιαζομε τες επανως εκηνω τω ενος μοναχα, κί
 οχη τω κοσμη;

Κ. Φανεροπραμα.

Σ. Ληπον κέ κηνος πρεπη να κανη ολα, κε να γημναζετε
 κε να τροι, κε να πηνη, περσοτερο κατα πος φανη
 εκηνω, οπω επησταται, κε ξερη, παρα ολων τον
 αλον.

Κ. Ετζη ηνε.

Σ. Ας ηνε. Κί αν παρακωση εκηνον τον ενα, κε κατα-
 ρηξη τη γνομητω, κε τες επανως, κε τημηση τον
 πολον, οπω δεν γρηκαν, ταχα δεν τι γενετε κα-
 κοσηνη;

Κ. Πος ἀδα;

Σ. Αμ τή λογης κακοσηνη, κε πω απογλεπη, κε σε
 πιο ἦδος εκηνω, οπω παρακω.

Κ. Στο κορμη ναιπημε, γιατη αφτο βλαβη.

Σ. Καλα το λες. Ετζη ἀδα κε για τα αλα, Κρητονα;
 για να μη τα περασομε ολα, κε για δηκια κε α-
 δηκα, ασκημα κε τημια, καλα κε κακα, για τα
 οπηα ολογνα σημβελεβομεστε, τήνος γνομη πρεπη
 ν'ακολεθησομε, κε να φοβημεστε, τω κοσμη, ἡ τω
 ενος, οπιος κί αν ηνε αφτος, οπω να καταλαβεινη,
 κί οπω χηηαζετε να τον ντρεπομεστε, κε να τον φο-
 βημεστε παρανο απ' ολας τες αλως. Κί οπω αν δεν

ακολουθήσουμε τη γνώμη θελα χαλασόμε, κε θελα βλαψόμε εκηνο, οπς με το δηκιο θελα εγνωνταν καλητερο, κε με το αδηκο θελα εχαλναγε. Η αφο ηνε καμποτας;

Κ. Κατη ηνε στοχαζόμε, Σοκρατη.

Σ. Ελα τορα. Αν εμης δεν αφηκραστεμε τη γνώμη εκηνον, οπς ξερεν κε χαλαπομε εκηνο, οπς απε την ηγια γενετε γεροτερο, κ' απο την αροστια φτηρατε, ταχα θελα ζησομε ζοη, αντα να χαλαση αφο κε κατοπη; Κ' αφο ταχα το κορμη ηνε η οχη;

Κ. Νεσκε.

Σ. Κε ζιμε ταχα ζοη με καταπονιμενο, κε φτηριμενο κορμη;

Κ. Αβολετο.

Σ. Αλα ζιμε ζοη παλη, αντα να εχομε χαλασιμενο εκηνο, οπς απο το αδηκο βλαβετε, κ' απο το δηκιο οφελιετε; η λογιαζόμε κατοτερο απο το κορμη εκηνο, στο οπην γενετε η αδηκια, κη δηκεοσηνη; οπια κ' αν ηνε αφο απο τα ηδηματαμας.

Κ. Οχη ποτε.

Σ. Τημιότερον αδα;

Κ. Κε πολη.

Σ. Ληπον δεν πρεπη, καλοτατε Κρητονα, να φροντηζόμε τοσο παραπολη για οσα λεν ο κοσμος γιατ εμας' μουε για οσα λει εκηνος, οπς γρηκαι απο δηκια, κε αδηκα, ο ενας, κε η καθοληκη αληθια. Για ταφο δεν αρχηνησις καλα το λογο ση ηποθεοντως, πως πρεπη να μας μελη τη δοξαζεν η πλιοςερη για τα δηκια κε τημια, κε καλα' κε για τα ιναντια. Μουε βολετο να ηπη αλος' η πλιοςτερη μπορεν κε να μας θανατοσην.

Κ. Κ' αφο βεβια, Σοκρατη, μπερεν να το ηπει.

Σ. Αληθία, μόνε αὐτός τοῦ ὁ λόγος ὅπως ἤπαμεν, θιαμαχτε Κρητὸνα, μὴ φενετε, ἦνε ὁ ἡδῖος με τὸν προσητηρηνο. Μόνε γὰρ στοχασθὲ παλὴ κε τέτον, ἀν εἶχεν τὸν τοποτὴ, ἢ οὐχ; πὸς δὲν πρέπη νὰ τημῖμε τὴ ζοῇ, μόνε τὴν καλὴ ζοῇ.

Κ. Τὸν εἶχεν.

Σ. Ἀμ πὸς τὸ καλὸ, κε τημῖο, κε δηκίο, ἦνε ἐνα. τὸν εἶχεν, ἢ δὲν τὸν εἶχεν;

Κ. Κίεφτο εἶχεν τὸν τοποτὴ.

Σ. Ἀπο τὰ μαρτηρημενα ληπον πρέπη νὰ στοχαστῆμε τὸ ἀκολυθο. Ταχα ἦνε δηκίο νὰ δοκημασο ἐγὼ νὰ φηγο ἀπ' ἐδο δηχὸς θελημα τὸν Ἀθηνεον, ἢ δὲν ἦνε δηκίο; κί' ἀν φαῖν δηκίο, τὸ δοκημαζόμε, ἦδεμ, τὸ ἀφηνόμε. Κί' ἄπε ἡ στοχασμῇ, ὅπως βανὴς ὀμ-προστα γὰ ἐξοδα ἀσπρον, κε ἡποληψῇ, κί' ἀναθροφῇ πεδῖον, φοβόμε μὴν ἦνε ἀληθινὰ στοχασμῇ αὐτῶν τὸν πολὸν, ἐπε δηχὸς νὴ οὐκόλα θανατοῦν, κί' οὐκόλα θελὰ ἐμεταδηναν ζοῇ, ἀν τὸ ἦχαν σε χερῇ. Μόνε ἐμῆς, ἐπηδὴς, ὁ λόγος ἐτῆ τὸ θελῇ, νὰ μὴ στοχαστῆμε τηποτες ἀλο ἀποτεκῆνο, ὅπως τοῦ ε-λεγαμῖν. Ταχα, σαν πλεροσομε, κε φχαρηστησομε ἐκῆνες, ὅπως θελὰ με βγαλεν ἀπ' ἐδο, δηκίᾳ πρά-ματα θελὰ καμόμε ἐμῆς ὅπως θελὰ βγεμε, κί' αὐτῇ ὅπως θελὰ μᾶς βγαλεν; ἢ μὴ θελὰ αὐτὰ θελὰ καμόμε ἀληθινὰ ἀδῆκο πράμᾳ; Κί' αἰ φαῖνμε νὰ τα κανόμε ἀδῆκα, μὴτε χρῆαζετε νὰ σῆλογῖμεστε, ἀν πρέπη καλῆτερα νὰ καρτερῶμε ἡσηχα κί' ἀταραγα τὸ θαιατο, ἢ ὅτι ἀλο παθόμε, παρὰ ν' ἀδῆκησομε.

Κ. Καλὰ λες μὴ φενετε, Σοκράτη. Μόνε κῆταξε τὴ νὰ καμόμε.

Σ. Νὰ στοχαστῆμε κ' ἡδῖο ἀνταμα, καλε Κρητὸνα, κί' ἀν εἶχεν ν' ἀντηλογῆθῃς σε καίνα ἀπο ἐπὶ νὰ σε

λβ'.

ηπο, αντηλογησε, κε σε ακου· ηδεμη σκολνα κα-
λοτηχε να μη λες ολο το ηδιο. πως πρεπη να φηγ-
εγο απ'εδο δηχος θελημα τον Αθηνεον. Γιατη εγο
το εχο καλητερο να σε καταπησο να καμης το
λογομη, απο τη να σε βιασο. Κηταξε αδα την
αρχη τε στοχασμη, αν σε φενετε σωση, κε
πασκα ν'αποκρενεσε στα ροτηματα, οπος στοχαστης
το καλητερο.

Κ. Αλα θελα πασκησο.

Σ. Δεχομεστε, πως απο θεληση μας δεν πρεπη να α-
δηκαμε καθολη, η κατ'εναν τροπο να αδηκαμε, κε
κατ'αλον οχη; η με την ολοτη η αδηκια, μητε
καλο ηνε, μητε τημιο, καθος κε στον απερασμενον
κερο εχομε μολογηση, κε αποτορας ελεγαμαν; Η
ολα εκηια, οπω ηχαμαν μολογηση ομπρητερα, ε-
πεσαν σε τωτες τες οληγες ημερες, κε δεν ηξεραμαν
ληπον, Κρητονα, απο πολης, πως γεροντη αθροπη
σε τετια ηληκηα, κι'οπω σηνομηλεμε για πρωματα
σπεδεα, δεν εχομε καμια διαφορα απο τα πεδια!
Η δηχος αλο ειζη ηνε, καθος κε τωτες ελεγαμαν,
ητε το δεχνντε η περισωτερη, ητε δεν το δεχνντε.
κε ητε χροσταμε να παθομε χηροτερα απο τωτα,
ητε κε οληγοτερα. Μονε πως η αδηκια ηνε εξαπαν-
τος κε κακο, κε ατημο γιατ εκητον, οπω την κα-
νη, το δεχομεστε, η οχη;

Κ. Το δεχομεστε.

Σ. Ληπον δεν πρεπη καθολη να αδηκαμε;

Κ. Οχη βεβια.

Σ. Μητε κε ν'αδηκαμε για να ξεδηκηθωμε κατα πως
στοχαζυντε ο κοσμος. γιατη δεν πρεπη τελως να
αδηκαμε.

Κ. Οχη φενετε.

Σ. Αμ

- Σ. Ἀμ τῇ αἰδᾷ, νὰ κακοπήμῃ Κρητονα, ἡ οὐχί ;
 Π. Δὲν πρέπη βεβῶα, Σοκράτη.
 Σ. Ἀμ τῇ, νὰ κακοπήμῃ κὲ μῆς αὐτὰ μᾶς κακοπήν ,
 καθὸς λέν ἡ περσότερη, δηκίῳ ἦνε, ἡ δὲν ἦνε δικίῳ ;
 Κ. Παίτελος.
 Σ. Γιατῇ, ἡ νὰ κακοπήμῃ τὼς αἰῶς, ἡ νὰ τὼς ἀδικά-
 με δὲν εἶχῃ καμία διαφορὰ.
 Κ. Ἀληθείᾳ.
 Σ. Μῆτε νὰ κακοπήμῃ λήπον καεναν, μῆτε νὰ ξεδι-
 κίμῃστε γιὰ ὅτῃ κὶ ἀν παθόμε ἀπο ταφτον. Κῆτ' ἔ-
 στωσο Κρητονα, μῆκος βεβιονοντας αὐτὰ βεβιονῆς
 διαφορετῆκα ἀπ' ὅτῃ δοξᾶς. γιὰτῇ ξέρο, πὸς σὲ
 ποῶ οὐλῆγως φενντε, κὲ θελᾶ φανῶν αὐτὰ ἐτῆ.
 Κὲ ὅσῃ τὰ στοχαζντε ἐτῆ δὲν συμφοναν μὲ ὅσῃς
 τὰ στοχαζντε αἰῶς. μὲν γλεποντας εἷας τὼ αἰῶ
 τὼς στοχασμῶς, ἀναγγῇ ἡμε νὰ καταφροναι κένας
 τὸν αἰῶ. Κῆταξε αἰδᾷ κίεση καλὰ, ἀν συμφονας
 προτὰ, κὲ σὲ φενετε ἐτῆ, ἀρχήναμε ἡστὲρα νὰ
 σῆλογησθῇμε, πὸς δὲν ἦνε ποτὲ ὅσῳ μῆτε ν' ἀδι-
 κάμε, μῆτε νὰ ξεδικίμῃστε, μῆτε αὐτὰ μᾶς κακο-
 πῆν, νὰ κακοπήμῃ κέμῃς ἡ τραβιεσε, κὲ δὲ σῆμ-
 φονας τὴν ἀρχῇ. Γιατῇ ἡμενὰ κὶ ἀπο προτὰ, κὲ
 τὸρα ἐτῆ μὲ φενετε. Μὲν ἀν σὲ εἶχῃ φανῇ αἰῶς,
 λεγε, κὲ δηδαχν' ἡδὲ κὲ μνησκῆς στὰ προτῆτερῆνα,
 ἀκῶε κὲ τὸ κατοπῆνο.
 Κ. Κὲ μνησκο, κὲ συμφονας μὲν λεγε.
 Σ. Λίῳ αἰδᾷ παλῇ τὸ κατοπῆνο, μαλῆστα ροταῶ. Τὰ
 ὅσα μολογησόμε σὲ καεναν γιὰ δῆκῃ, ἐκῆνα πρέπη
 νὰ τὼ καμόμε, ἡ νὰ τὸν γελάσομε ;
 Κ. Ἐκῆνα πρέπη.
 Σ. Ἀπο τῶτα λήπον τῆρα τῇ βγενῇ. Φιβγοντας ἀπ' ἐδὲ
 δῆχος ἀδῖα τῆς πώλητῆς, ταχὰ κανομε κακο κα-

ενος, κε ξεχορηστα απο ους δεν πρεπη καθολη, η
•χη;

Κ. Δεν' πμορο, Σοκρατη ν' αποκρηθο στο ροτημασν,
γιατη δεν το νογαο.

Σ. Κηταξε εδο. Ανησostas κε την ορα, οπθ θελα φηβγα-
με κρηφα απ' εδο, η οπος τηχενη να το ηπουμε,
ερθαν η νομη, κε η κηνοτητα της πολητηας, κε πα-
ρασταθεν να μας ροτησων. Πες μας Σοκρατη, τη
εχης με νθ να καμης; κε τη αλο διανογεσε με
ταφτη τη δελια, οπθ πηχηρηζεσε, παρα να χαλαης
το μερτηκοσθ κέμας τος νομης, κε την πολητηα ο-
λοβολη. Η' σθ φενετε, πως μπορη να μηνη, κε να
μην αναποδογηρηστη μια πολητηα, στην οπηα η
κρησες, οπθ αποφασηστων, να μην εχων δηναμη,
μονε να μνησκων ακηρες, κε να χαλνιωντε απο τος
μνηκης; τη θελα ηπουμε, Κρήτονα σε ταφτα κι αλα τε-
τια; Γιατη πολα εμπορηγε να ηπη αθροπος, ξεχορηστα
αν ετηχενε κε ρητορας, προς διαφεντεψη τητη τθ
νομθ, οπθ θελαμε να χαλασομε, κιοπθ διορηζη,
πος η κρησες, οπθ αποφασηστων να εχων το κηρος-
Η' θελα ηπουμε, πως μας αδηκαγε η πολητηα, κε
δεν εκρηνε ορθα την κρηση; Αφτα θελα ηπουμε, η
αλα;

Κ. Αφτα μα την αληθια Σοκρατη.

Σ. Αμ πως, θελα ηλεγαν η νομη, δεν ηποσκεφτηκαμαν
Σοκρατη, ενας τθ αλω κι αφτα, πως να στεκομεσθε
στες αποφασες, οπθ καμη η πολητηα; Κιαν επα-
ραξενεβομασταν στα λογια τος, εμπορηγαν να η-
πων ακομα, μη παραξενεβεσε, Σοκρατη, σε οσα
σθ λεμε, μονε αποκρησθ. επηδη κε σηνηθας να
μεταχηρηζεσε την ερωταποκρηση. Γιατη δεξ-μας σε
τη αγγαλνας κέμας, κε την πολητηα, οπθ επηχη-

φῆζεσε να μας χαλας ; Δε σ' ἐγενησαμεν προτα
κὶ αρχης ἐμης, κε με το μεσομας ο πατερας σθ ε-
πηρε τη μητερα σθ, κε σ' ἐσπηρε ; Πες ληπον, εχης
να κατηγορης σε τηποτες τῆτες τῆς νομες για τῆς
γαμης, πος δεν ηνε καλη ; Δεν τῆς κατηγοραο θελα
ηλεγα. Αμ τῆς νομες για την αναθροφη, κε προ-
κοπη ἐκηνον, οπω γενηθην, κατα τῆς οπηης κὶ ση
αναθραφηκες ; Η' δεν ἐδιαταζαν καλα η νομη, οπω
ηνε διορησμενη σ' αφα απανο, παραγγελοντας τῆ
πατρος σθ να σε μαδη τη μωσηκη, κε γημναστηκη ;
Καλα θελα ηλεγα. ος ηνε. Μοι'ε σαν ἐγενηθηκες,
κὶ αναθραφηκες, κε προκοψες, μπορης προτα να η-
πης, πος δεν ησε κε γενημα μας, κε δελος μας,
κὶ ση κὶ προπατερες σθ ; Κιαν' τῆτο ηνε ἐτζη, σθ
φενιτε ταχα, πος εχης κὶ ση ησια δηκιο μετ'εμας,
κε στοχαεσε, πος οσα ἐπηχηρηζομεστε να σθ καμομε
ἐμης, δηκιο ηνε να μας τα καμης κὶση ; Η' προς
τον πατερασθ, κε προς τον αφεντησθ, αν ηχες,
δεν ηχες κε ησιο δηκιο να καμης' κὶση, οσα να
επαθινες απο ταφῆς, μητε ν' αντηλογεσε, αν σ'
εβρηζαν, μητε να δερης, αν σ' ἐδερναν, μητε πο-
λα αλα τῆτια. Κε προς την πατρηδα ταχα, κε τῆς
νομες σθ ηνε σηχοριμενο, αν ἐμης στοχασῆμε να
πηχηρησῆμε το χαλασμοσθ, να πηχηρησῆς κὶση,
οσο δηνεσε, να χαλας κὶ μας τῆς νομες, κε την
πατρηδα ; Κιαπε θελα ηπης δεφτερα με τῆτια κα-
μοματα, πος κανης δηκια πραματα, εση οπω με
τα σουτα ἐπημελιεσε την ἀρετη ; Η' τῆτιος σοφος
ησε, οπω σε λαθεβη, πος κιαπο πατερα, κιαπο
μητερα, κιαπο ολῆς τῆς αλῆς προγονες η πατρηδα
ηνε το σῖβασμητοτερο, κε αῖοτερο, κε ανοτερο βιαθμῆ,
κε σε θῆες, κε σ' αθροπως, οπω να εχην νῆ ; Κε ;

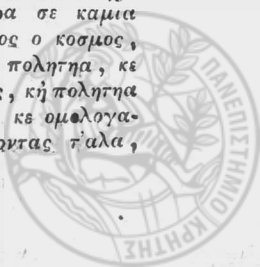
λς'.

πος πρέπη να τημάμε, κε να ηπακώμε, κε να κο-
λακεβόμε παρανο την οργη της πατρηδας, απε-
τὼ πατρός; Κε ἡ να την καταπηθόμε, ἡ να κανο-
με οσα προσταζή; Κε να ηποφερομε ησηχα οσα διορη-
ζη να πάθόμε, ἡ να δαρθωμεῖ ἡ να φηλακοθόμε, ἡ μᾶς στη-
λη σε πολεμο να πληγοθόμε, ἡ να πεθανόμε, πρέπη
να τα κανόμε, κὲ τζῆ ηνε τὼ δηκίω; Κε μητε να τ'
αποφεβγομε, μητε να παραμεραμε, μητε να ληπο-
ταχτὼμε μόνε κε σε πολεμο, κε σε κρητηριο, κε
πάντῃ να κανόμε οσα προσταζή η κηβερνῆση, κῆ
πατρηδα, ἡ να την καταπησομε να γρονῆση το
δηκιο; Κε απε αν δεν ηνε δηκιο να δηναστεβόμε
μητερα, κε πατερα, ποσο περισσοτερο ακομα την
πατρηδα; Τῇ λεμε σε ταφτα Κρητονα, καλα κρενω
ἡ νομη, ἡ οχη;

Κ Ετζῆ μὼ φένετε.

Σ. Κῆταξε αδα Σοκρατη, βολετο να ηπὼν ἡ νομη, ποσ
αν ἐμῆς κρενωμε σοστα, εση, μ' αφτα οπὼ πηχηρη
ζεσε, δεν πασκης να μας καμῆς δηκία πραματα.
Γιατῆ ἐμῆς, οπὼ σ' ἐγενησαμαν, κε σ' αναστησα-
μαν κε σ' ἐπροκοψαμαν, κ' ἐδοκαμαν κὲ σενα, κιολον
τον πολητον απο ολα τα καλα, οπὼ ηχαμαν σε
χερη, ηπαμαν οστοσο προτητερα, ποσ οπιος θε-
ληση απο τὼς Αθηνεως, σαν ἡδῆ κε ξεταξῆ τα
τα πραματα της πολητης μας, κὲ μας τὼς νομῶς
κε δεν τὼς αρεσομε, εχῆ το αφεξῆσσιο κε την αδια
να παρη το εχος τὼ, κε να πανῆ οπὼ βωληθη, ἐ-
χος να τὼς γένετε ἐμποδο καενας ἀποτεμας τὼς νο-
μῶς, μητε ν' ἀποκουβετε καενας σας αν βελῆση να
πανῆ σε ατῆκη, [αν δεν τὼς αρεμε ἐμῆς κῆ πο-
λητη] ἡ να μετατοπησῆ οπὼ αλε τὼ ὀρεχτῆ, κε
να πανῆ ἐκῆ, περνοντας κε τα πραματα τὼ. Μόνε

οπιος σας απομηνη κηταζοντας με τή τροπο κανο-
με εμης τες κρησεις, κε προς κηξερναμε στα αλα
την πολητηα, ηποθετομε πλια, προς αφτος μας η-
ποσκεφτηκε με το εργο να κανη οσα εμης τον προ-
σταζομε. κε οπιος δεν πηθετε ηστερα, ηποθετομε
προς κανη τρηα αδηκα. Προς δεν ηπακτη σ' εμας,
οπη τον εγενησαμαν προτο, κε δεφτερο, οπη τον
εθρεψαμαν, κε τρητο οπη σα μας ηποσκεφτηκε να
μας ηπακτη, μητε πηθετε μητε μας καταπηθ. σε
κερο οπη εμης τω προβανομε, κε δεν το προστα-
ζομε, με το αγριο να κανη οσα τω διαταζομε
μονε τω αφηνομε ενα απο τα διο, η να μας
καταπηση, η να τα καμη, αφτος δεν κανη μητε
το ενα μητε το αλο. Σ αφα τα εγγληματα ληπον,
Σοκρατη, ηποθετομε, προς θελα πης κε ση, αν κα-
μης αφα, οπη διανογεσε, κε οχη σαν ενας κηνος,
μανε σαν ο συστοτερος απο τες Αθηνες. Κι αν
εγο τες ηπο, γιατη τοσο; ησος θελα μ' αποπερναν
με δηκια λεοντας, προς εγο τες εχο δοκη αφτη την
ηποσκεση σα συστοτερος Αθηνιος. Γιατη θελα ηλε-
γαν, μεγαλα σημαδια εχομε, Σοκρατη, σε τωτο,
προς σω αρεγαμαν κε μης, κη πολητηα, γιατη δε
θελα εκατηκαγες ποτε σε ταφτη διαφορετηκα απο
ολης τες αλης Αθηνες, αν δε σω αρεγε κε διαφο-
ρετηκα. Κε μητε εβγηκες ποτε απο τη χορα για να
πας στις αγονες, χορια απο μια φορα μοναχα
στον Ησθμο. μητε αλφ' πωθενα, παρα σε καμια
εστρατηα, μητε εξενηεφτηκες σαν ολος ο κοσμος,
μητε σω ηρθε ορεξη να γρονηης αλη πολητηα, κε
αλης νομης. μονε σω εφταναμαν εμης, κη πολητηα
μας. Τοσο δηνατα μας επροτημαγες, κε ομολογα-
γες να πολητιβεσε παντεμιας. Αφηνοντας τ'αλα,

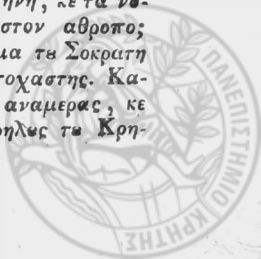

εκαμες κῆ πεδία σε ταφτη την πολητηα , αφορμης
 οπω ση αρεγε. Κιαπε αν εση ηχες θελησε, εμπορι-
 γες τον κερο της κρησης ση να ξαγοραης το θανατο
 ση με την εξορνα , κι αφοτο , οπω πηχηρηζεσε τορα
 δηχος θελημα της πολητηας , να το καμης τοτε με
 αδια της. Μονε τοτες εκαλομορφονοσεν, πως δε θελ'
 αγαναχταγες, αν εχρηαζονταν να πεθανης , κε ε-
 διαλεγες , καλια θανατο , καθος ηλεγες, ' παρα εξο-
 ρηα. Κε τορα μητε γιατ εκηνα τα λογια κοκηνηης ,
 μητ' εμας τες νομες ντρεπεσε να μας χαλαης , κα-
 νοντας οσα θελα εκανε ο πλιο χηροτερος σκλαβος
 πασκοντας να φηβγης κρηφα , κε παραβενοντας τες
 σημφονηες , κε τες ηποσκεψες , κατα τες οπηες ηχες
 σημφονηση μαζη μας να πολητεβεσε. Αποκρησε μας
 ληπον σε τετο προτα , αν λεμε την αληθια ηπο-
 θετοντας , πως μας εχης ηποσκεφτη να πολητεβεσε
 σαντ εμας με τα εργα , κε οχη με τα λογια. Η
 δε λεμε την αληθια ; Τη να ηπωμε σε ταφτα Κρη-
 τονα ; εχομε αλο απο να τα βεβιοσομε ;

Κ. Αναγγη ηνε , Σοκρατη.

Σ. Παραβενης αλο ληπον , θελα ηπεν , απο τες σημ-
 φονηες , κη ποσκεψες ση προς τ' εμας τες ηδιες , τες
 οπηες δεν εμολογητες απο καμια αναγγη , μητε
 γιατη εγελαστηκες , μητε γιατη εβιαστηκες ,
 να τες στοχαστης σ' οληγον κερο , μονε σ'
 εβδομητα χρονος , στες οπηως αν δε ση α-
 ρεγαμαν , κε δε ση εφενωνταν δηκιες η ηποσκεψες
 ση , εμπορηγες ν' αναμερηης. Κε ση μητε τη Λεκεσ-
 μονηα επροκρηνης , μητε την Κρητη , οπω καθημερνα
 λες , πως νομοκηβερνιωντε· μητε αλη καμια απο
 τες Ελληνικες , η βαρβαρικες χορες. μονε εξεστηφ-
 τηκες απο τωτη οληγοτερο κι απο τες κατζες , κιαπο

τες τηφλης, κί απο τες ληπτες βλαμεντες, τοσο δι-
 αφορετηκα, θελα ηπαμε, απο τες αλτες Αθηνες ου
 αρεγε η πολητημας, κί μης η νομη. Γιατη τηνος
 θελ' αρεγε πολητη με δηχος νομς; Κε τορα πλιο
 δε μνησκης στο λογο ου; Μονε θελα μνης, Σοκρα-
 τη, κε δε θελα γενης μπεγνιο φεβγοντας απο τη
 χορα. Γιατη σαν παρεβης αφα, κε φτεξης σε κανα,
 κηταξε, τη καλο θελα καμης στς λογς ου, κε στες
 φηλς ου; Γιατη προς θελα κηνηνεψαν κη φηλη ου
 να φηβγαν, κε να στερεφταν την πολητη, η να
 χασαν το βιοτς, αφο ηνε πες φανερο. Εση πα-
 λη αν πας σε καμια απο τες σημοτερες χορες, η στη
 Θηβα, η στα Μεγαρα, αφορμης οπη κη διο αφτες
 νομοκηβερνιαντε, θελα πας προτα, Σοκρατη, σαν
 οχτρος της κηβερνησης τς, κε οση γνιαζαντε για
 τες πολητηες της θελα σ' αγριοκηταζαν, αφορμης
 οπη θελα σε στοχασταν χαλαστη τον νομον, κε
 θελα βεβιοης τη γνομη τον κρηταδον σε τροπο, ο-
 πη να φανη, προς ορθη αποφασησαν τη κρηση ου.
 Γιατη οπιος χαλναι τς νομης θελα φανη δηχος
 αλο, προς χαλναι κε τς νις, κε τς ανο-
 ητες αθροπς. Θελα φηβγης αδα απο τες χορες,
 οπη νομοκηβερνιαντε, κε θελα ξεμακρηνης απο τς
 σεμνοτερες αθροπς, οπη σαν το καμης αφο, ησι
 πλιο για να ζηης; Η θελα τς ζηγοης κε θελα
 ξεδιαντραπης, Σοκρατη, να κρενης κε λογς σαν
 τωτς εδο, προς η αρετη, κη δικεοσηνη, κε τα νο-
 μημα, κε η νομη ηνε τα τημηοτερα στον αθροπο;
 Κε δε στοχαεσε, προς αφο το καμομα τη Σοκρατη
 θελα φανη ασκημο; πρεπη να το στοχαστης. Κα-
 λα, μονε απο ταφτες τς πολητηες αναμερας, κε
 παγενης στη Θεσσαλια, σημα στς φηλς τη Κρη-

μ'.

τονα, γιατη εκη πλιο η αταξηα, κη απολησια ηνε
περησιες. κε βολετο να σ' ακων με φθαρηστηση της
ποσο μασκαρενια εκλεφτηκες απο τη φηλακη μετα-
μορφομενος, αλαζοντας φορεμα, η βανοντας καμια
προβια, η αλο τηποτες αποτ εκηνα, οπω σηνηθαν
να τεχνεβωντε οση φεβγων. Μονε ποσ γεροντας
αθροπος, κι ακοληθος οληγο μακρια απο το τελος
σθ αποκοτησες ν' αγαπηης τοσο στρηγλήκα τη ζοη
σθ, κε να πατηης της μεγαλητερης νομης, δε θελα
το ηπη καενας; βολετο, αν δεν ενοχληης καεναν.
ηδεμη θελ' ακης Σοκρατη, πολα κιαπρεπα για λθ-
γωσθ, κε θελα ζηης σκλαβος, κε ηποκημενος ολω
τη κοσμη. τη αλο κανοντας στη Θεσαλθα, παρα
να χαροκοπας σε σημποση, σα να επαγενες σε
ταφτη καλεσμενος σε δηπνο. κικηνη η λογη για τη
δηκεισηνη, κε τες αλες αρετες, πθ θελα μηνεν;
Καλα μονε θελης να ζηης για τα πεδιασθ, για
να τα αναθρεψης, κε να τα προκοψης. Αμ ποσ,
στη Θεσαλθα πρεπη να τα φερης για να τ' ανα-
θρεψης, κε να τα προκοψης, για να γενεν ξενη,
κε ν' απολαψεν κι αφο ακομα ιποτ εσενα; Η οχη
αφο; μονε σαν αναθραφεν εδο, κε να ησε εση
ζοντανος, θελα αναθραφεν, κε θελα προκοψεν
καλητερα, αν δεν ησε μαζητης, γιατη θελα τα
γνιασθεν κη φηλη σθ; Μονε αν ξενητεφτης στη
Θεσαλθα ταχα θελα της παρην την εγνια, κιαν
ξενητεφτης στον αδη, δε θελα τα γνιασθεν; Αν
ηνε οστοσο καμια βοηθια αποτ εκηνης, οπω λεν,
ποσ ηνε φηλη σθ, πρεπη να την ελπηης. Μονε
ακωντας εμας Σοκρατη, οπω σ' εθρεψαμαν, μητε
πεδια, μητε ζοη, μητε τηποτες αλο να προτη-
μης απο το δηκιο, για να τα εχης ολα

αφτα προς απολογησασθης εξωσιασταδες τω Αδη,
 αυτα να πας εκη. Γιατη κέδο δε φενετε αλο κα-
 λητερο, η δηκεοτερο, η οσηοτερο για τ' εσενα κε
 για καθε ση πραμα, αν το καμης αφο, κέκη σα
 φτακης καλητερο δε θελα ηνε απο ταφτο. Κε
 τορα, αν πας, παγενης αδηκημενος, οχη αποτ
 μιας της νομης, μονε απο αθροπης ηδε κε βγης,
 κε ξεοκηθης κε κακοπηρησης, με τοσο ασκημιον τροπο
 πατοντας τες σημφονηες, κε ηποσκεψες, οπω μας
 εχης δοκη, κε κανοντας κακοσηνη σ' εκηνης, οπω
 δεν επρεπε καθολω· στω λογη ση, κε στες φηλεις
 ση, κε στην Πατρηδα, κε σ' εμας. κέμης θελα σε
 οργηστημε στα ζονταση, κεκη τ' αδελφια μας η
 νομη τω Αδη δε θελα σε δεχτην με καλοσηνη,
 ξεροντας πως κέ μας επηχηρηστηκες να χαλαης,
 οσο εδηνοσην. Κιως μη σε καταπηση ο Κρητονας
 να καμης οσα λει αφοτος, μονε εμης.

Αφτα, αγαπημενεμη Κρητονα, να ξερης καλα, πως
 μη φενετε να τ' ακω, καθος φενετε τον Κορηβαντον
 ν' ακεν της αβλως. κε η αχολογη απ' αφτα τα λογια
 μπεμπενηζη στα φτιαμω κε με κανη να μην ακω
 τα αλα. Να ξερης οστοσο, πως κε να ηπης τηποτες,
 χορια αποτ' εκηνα, οπω με φενοντε τορα ετζη, θελα
 ηπης στα χαμενα. Μονε αν στοχαεσε παλη να
 καμης τηποτες, λεγε.

Κ. Αμ δεν εχο τη να ηπο, Σοκρατη.

Σ. Αφησε αδα, Κρητονα, να καμομε ετζη, γιατη κίο
 Θεος αφοτον το εδρομο μας δηχνη.

Τ Ε Λ Ο Σ.

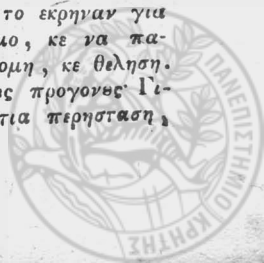

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΑΠΟ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΒΗΒΛΙΟ ΤΟΥ ΘΟΥΚΛΗΔΗ

λέ. „ **Η** περισσοτέρα απο οσες εχυν μνηση απ' εδο, πεναν
οπιον επροσθεσε στη νομο, προς καλο ηνε να βανομε λογο
στη θανη εκηνον, οπη πεφθεν στον πολεμο. Μονε εμενα,
αρκετο θελα ηταν, με φενετε, τοχ αντρον, οπη με τα
εργα εδηχτηκαν δηνατη, με τα εργα να τες προσφερντε
κη τημες, καθως ηνε αφα, οπη γλεπετε τορα απο το
κηνο τημασμενα, ολογηρα σε τετον τον ταφο, κε να
μη κηνητηνεβεν πολωνον αρετες σ' εναν, οπη καλα αχα-
μνα ηπη, να τε πηστεψαν. Γιατη δεσκολο ηνε ο μετριος
λογος, κε μεταβιας απο ταφτον αποφασηζομε με βεβι-
στητα την αληθια της γνομης, αφορμης οπη ο καλοθε-
λητης ακροατης, κε οπη τα ξερη, μπορη να λογιαση,
πος φανερονυντε κατη κατοτερα απ' οτη αφτος θελη, κε
γρονηζη. κιό ανηξερως παλη στοχαστη απο φτονο κε
καμποσα παραπανησμενα, σαν ακωση μεγαλητερα απο
τη δηναμητθ. Γιατη η επεινη, οπη λεγωντε για αλως,
ηνε ηποφερτη, όσο πη ο καθενας φαντιζετε αρκετος
να καμη καενα απο οσα ηκησι. μονε για τον ανοτερον
απο τη δηναμητθ, φθονοντας πλιο δεν τα πηστεβη.
Μια φορα οστοςο οπη παλιημας ετζη το εκρηναν για
καλο, πρεπη κ' εγο ν' ακολουθησο το νομο, κε να πα-
σκεσο να πητηχο τε καθενος σας τη γνομη, κε θεληση.
Λε. „ Κε θελα προταρχνησο απο τες προγονες Γε-
ατη κε δηκιο, κε προσπεμενο ηνε σε τετια περησταση,

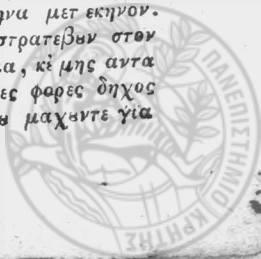
η τιμη της αναθημησης αφενον ν' αποδηνετε, οπω κα-
τηκοντας ολοκερης η ηδη τον τοπο, τον εκαραδοκα-
απο αρετητες στις μεταγενεστερες διαδοχες ελεφτερον
ος τα σημερα. Κεκτηνη επενετη ηνε, κη πατεραδες μας
ακομα παρανο, οπω αποχτοντας σημα στ' εκηνα, οπω
ελαβαν, κε οσα εξεσηαζομε τορα, τα αφηκαν, οχη δη-
χος κοπο, στ' εμας της τορεσηνης. Μονε εμης αβγατησα-
μαν τα περσοτερα, η ηδη, οπω βρησκομεστε πανταραδα,
κε ξεχορηττα της σαστης ηληκης. κε εκαταστησαμεν την
πολητημας οτημη κε για πολεμο, κε για ηρηνη. τα
κατορθοματα οστοςο εκηνον στις διαφορες πολεμης, οπω
αποχτηθηκε το καθενα, κε σε οσα η πατερες μας, η
ατη μας εξεδηκηθηκαμεν ορμη βαρβαρικη, η Ελληνικη
πολεμω, για να μη μακρολογαιο προς αθροπες, οπω
τα ξερεν, τ' αφηνο. Μονε σαν αποφανεροσο απο πια
πραξη ηρθαμαν ος σ' αφτα, κε με τη λογης κηβερνηση,
κε τροπως εγηνηκαν μεγαλα, ερχομε κε στον επεγο τε-
τηνον στοχαζομενος, πως δεν ηνε απρεπο να ηποθεν
στον παρον κερο, κε πως σημφερη ια τ' ακωσεν ολο το
πληθος κε ντοπιον, κε ξενον.

λζ'. „ Γιατη εχομε κηβερνηση, οπω δε μημιετε της
νομης τον γηγονον, μονε ημεστε εμης περσοτερο παρα-
δηγμα σ' αλεις· οχη να παρομε. Κε το ονομα της,
αφορμης οπω ηνε αποθεμενη σε πολως, κι οχη σ' ολη-
γως, λεγετε δημοκρατια. Η οπηα ος προς της νομης
της αποκαταστενη ολης ησοτημης για της μερηκες δια-
φορες της· ος προς τα αξηοματα παλη, καθεναν κατα
την προκοπητω. Ετζη δεν προτημιετε οπιος ηγε απο μερως
παρανο απο την αρετη, μητε μποδιετε ο φτοχος για
το ταπηνο το αξηομα, να καμη της πολητης καλο, αντα
δηνετε. Μονε πολητεβομεστε ελεφτερα στα κηνα, κε μητε
απο ηποψηια ενας τε αλε στες καθημερνες μας ηποθεσεις

μν.
εργάζομεστε καεναν, αν κανη τηποτές για την ορείη
τη, αητε ηποκρηνομεστε σκηθροποτητα, αβλαβη νε, μονε
βαρετη για τες αλως. Κε κηταζοντας τα σπητησια μας
δηχος να μας βαρεση, δεν παραστρατημε στα κηνα
απο τες νομες, απο φοβο το πλιότερο για την ηπα-
κη μας κε προστεκηνες, οπη βρησκυντε παντοτε σ' ε.
ξηση, κε προς τες νομες· ξεχορηστα προς οσες απο
ταφτες διαφεντεβην τες αδηκημενες, κε προς τεκηνες,
οπη κε αγραφη προξεναν φανερη κατεσκηνη.

λη. „ Αλα κε πολες αναπαφες ηβραμαν της ψηχης
απο τες κοπτες κατα νομω πανηγυρηζοντας με αγωνες,
κε χρονηκες θησες, κε τον μερηκον τες ομορφης στο-
χασμας, τον οπηον ηκαθημερνη φχαρηστηση αποδιοχνη
τη ληπη. Για το μεγαδος παλη της πολητης μας μπε-
ρον πληθια τα παντα απο ολη τη γη, κέτζη οχη μο-
ναχα χερομεστε σα δηκαμας τα ντοπια αγαθα, μονε
κε τη επηληπν κοσμη.

λθ. „ Ξεχορηζομε κι απο τες εναντιες μας στες πο-
λεμικες γημνασις με τωτα. Γιατη κραταμε ανηχτη την
πολητημας για ολως, κε δεν αποδιοχομε ποτέ καεναν
σαν ξενο, η απο μαθημα, η απο θεαμα, το οπηο
αυτα να μη κρηβετε, ο οχτρος μπορη να οφεληθη γλε-
ποντας το. κε τωτο απο τη εχομε περσοτερο θαρο στα
εργα απο τη μεγαλοψηχια μας, παρα απο τες προετη-
μασες, κε γελασματα. Εκνη παλη στην αναθροφητες
εφτης με κοπιαστηκη γημναση απο μηκη καταγενυντε
τα αντρηκια εργα, μονε εμης, οπη ζωμε αμελημενα
δεν προχοραμε οληγοτερο σε ησια κηνηνα μετ εκηνον.
Κε το σημαδη, οπη η Λακεδεμονες δε στρατεβην στον
τοπομας απατητες, μονε με ολως αυταμα, κι μης αυτα
παμε στον γητονον, νηκαμε τελ περσοτερες φορες δηχος
απο πολεμοντας σε ξενη γη εκηνες, οπη μαχυντε για

με'.

τα σπητλια της. Μητε κανας οχτρος εντισε ακομη σε ολοβολη τη δυναμηνιας απο την εννια μας για να φτηκο, κε απο τη στελνομεστε μ' εναν κερο σε πολα μερη της στεριας. Κιαν ανταμοθην πηθενα με κανα μερος, κε μας νηκησθν καμποσθς, πενιωντε πος μας εκνηγησαν ολως, κιαν νηκηθν, πος απ' ολως μας ενηκηθηκαν. Κε μολοπω διαλεμε καλητερα την αναπαψη απο την κοπιαστηκη γημναση, κε τη θεληματηκη αντριμ απο της νομης για να μπενομε στως κνητηνως, ακολουθαυ παλη να μην αποστενομε προμω ερθν τα βασανα, μητε σα φτακομε σε ταφτα, να φενομεστε κατοτερη στην αποκοτια αποτ εκνηως, οπω κοπιαζν ολοκερης της.

μ'. „ Κε γι αφτα θιαμαχτη ηνε η πολητημας, κε γι αλα πολα. Γιατη αγαπαμε τα καλα δηχος περηφανια, κε ζιμε φιλοσοφηκα με ηπομονη. Κε τον πλωτο τον εχομε παρανο για κερο χορας, παρα για φανο. Μητε ατημο εχομε να μολογηση αλος τη φτοχια της, μονε ατημοτερο να μη την αποφεβγη με τη δωλια. Κη ηδιη παλη μπορυν να φροντηζν κε για τα σπητησια της μαζη, κε για τα πολητηκα πραματα. Κε αλη οπω ηνε δοσμενη σ' εργοχηρα ξερυν οχη κατοτερα απο πολητηκες ηποθεσες. Γιατη μοναχη εμης, οπιον δεν κατεχη απο ταφτα, τον στοχαζομεστε οχη ησηχο, μονε ανοφλεφτον. Κε μης μοναχη αποφασηζομε, κε σηλογιουμεστε ορθα τα πραματα, δηχος να παντηχενομε της λογως βλαψημο τον εργον. Μονε περσοτερο, αντα να μη δηδαχτεμε με λογο, προμω ερθομε σε οσα πρεπη να πχρηστημε. Γιατη εχομε κε τετο το ξεχορηστο, οπω κε αποκοτη ημεστε στως επηχηρησες μας, κε σηλογιουμεστε ορθα γιω ταφτες, σε κερο οπω η αμαθια καταστηνη της αλως αφθαδης, κιο σηλογησμος οκνης. Οθεν εκνη θελ' αποφασηζνταν με θηκιο μεγαλοψηχη, οπω να γρο-

νηζαν παστρηκα τες κακοπαθεις, κι αναπαφεις, κε να
 ποκοβαντε εξετας της απο της κητηνης. Κε στη
 φηλαι ξεχορηζομε απο της αλως. γιατη δεν αποχταμε
 της φηλως λαβενοντας εβεργεσης, μονε εβεργετοντας
 της. Κε οπιος εκαμε τη χαρη ηε κε σταθεροτερος να
 τη φηλαι σα δανηκη σ' εκηνον, οπω την εδοκε απο α-
 γαπη. Μονε ο ηποχρεος ηνε αδηνατοτερος, αφορμης
 οπω ξερη, πως θελ' αποδοκη την εβεργεση οχη για
 χαρη, μονε κατα χρεος. Για ταφτο εβεργεταμε εμης μο-
 ναχη πλωσιοπαροχα, οχη με σκοπο σημφερω, μονε
 απο θαρος μας στην ελεφτερια.

μά. „ Κε κοντολογης. Κη πολητημα μας ολη ηνε σκο-
 λιο της Ελαδας, κιο καθενας αποτ εμας μω φενετε αξιος
 να καταγενετε ο ηδιος σε πολα πραματα με χαρη
 ξεχορηστα, κε πηδηξιοσηνη. Κε πως τετα δεν ηνε λογια
 πενεσις, μονε η σοστη αληθια, το φανερονη της πο-
 λητης η δηναμη, οπω την αποχτησαμαν με τωτης της
 τροπης. Γιατη απο της τορεσηνης αφτη ηνε η μοναχη
 καλητερη με τη δοκημη, απ' οτη ακεγετε. κε σε ταφτη
 μοναχη δεν αγαναχται ο οχτρος, οπω της ερχετε απανο,
 γιατη κακοπαθενη απο τετιως, μητε ο ηπηκρος την κα-
 τηγοραι, πως δεν ορηζετε απο αξιως. Κε θελα μας θι-
 αμαξην κε τορεσηνη, κε ηστερνη, γιατη παραστενομε
 δηναμη με μεγαλα παραδηγματα, κε μαρτη-
 ρημενη, δηχος καμια χρηα να μας πενεση Ομηρος, η
 οπιος αλος με στηχωργηα θελα δοκη φχαρηστηση στο-
 φεομενο, μονε σοστα θελα ζημιοση την ηποληψη τον
 κατορθοματοι. Μονε κε γιατη εκαταιαγγασαμαν πασα
 γη κε θαλασα να πατηθη απο την αποκοτια μας, κε
 εσηκοσαμαν παντε τροπεα απο κακα, κε καλα. Για τε-
 τια πολητηα ληπον κε τωτη, γιατη δεν εκρηναν δηκιο
 να χαδη, απιθαναν αντριομενα πολεμοντας. Κε καθενας

απο τες επηληπτες δηκιο ηνε να τα φτερηση με καρδια ολα για ταφτη.

μβ. „ Κι απο ταφτο εξαπλοθηκα για την πολητηα , για να αποδηξο , πως δεν αγωνηζομεστε για ησοτημο ηδος εμης , κε οση δεν εχην καενα ομιο με ταφτη , κε να καταστηπο μαζη φανερων με σημαδια τον επενο ακηνον , για τες οκηες πανταραδα κρενο. Κε ηπα το μεγαλητερο απο ταφτον. Γιατη οσα ηπα προς επενο της πολητηας η αρετες τετενον , κε τον παρομιον τα εχην στοληση. Κε τετος ο λογος για πολας αλες Εληνες δε θελα εφενονταν αναλογος με τα εργα τες , καθος με τετενον. Κε με φενετε , πως για να φανερωση ενος αντρος την αρετη , ο παρον θανατος τετενον ηνε κε προτος , οπη το εμνηνησε , κε ηστερος για να το βεβι-οση. Γιατη τον κατοτερον σε αλα , δηκιο ηνε να τημιετε η ανδραγαθιατες στες πολεμεις για βοιθια της πατρηδος , αφορμης οπη σβιοντας το κακο με το καλο , πλιότερο οφελησαν κηνα , απο οτη εβλαψαν κατα με-ρος. Κε μητε οκνεφε καενας τες προτημοντας την παντοχη ν' απολαψη τω πλωτη τε , μητε αναμερισε απο τον κηνητηνο για τη φτοχια τε με την ελπηδα , πως κε ψηχα ακομα να εγλητρωνε , θελα επλωταγε. Μονε μετροντας πηθημητοτερο να ξεδηκηθην τες οχτρες , κε λογιαζοντας αφτον τον κηνητηνο για τον πλιο λαμπροτερο , ητελησαι να ξεδηκηθην εκηνας με ταφτον , κε ν' απολαψην τα αλα. Κιαφιερωνοντας στην ελπηδα την αβεβιςτητα της ιηκης. κιαποφασηζοντας να βιλθεν το θυρος τες στην ηδια τες δηναμη για οσα ηγλεπαν ομπροστατες , για τη εστοχαζενταν καλητερα να ξεδηκηθην , κε να κακοπαθην , παρα να τραβηχτην , κε να γλητρωσεν , απορηγαν την κατηγορια τε λογε , κε ιποφεραν το πραμα με το κορμη. Κε σε μια στηγημη τυχης ανταμα , κε στην ακμη τε θαρη τες απεθαναν αφοβα.

μύ. 1, Κε τέτη, κατα προς επρεπε, τετιη εδηχτηκαν
 κιολα στην πολητηα. Μονε οση μνησκην χρηα ηνε να
 πηθημαν προφηλαχτηκοτερη γνωση, μονε να μη θελυν
 να ηνε οληγοτερο αποκοιτη προς τες οχτρες, κηταζοντας
 μοναχα τε λογη το οφελος, για το οπη ημπορηγε
 αλος να σας ηπη πολα, μολον οπη τα ξερετε οχη οληγοτε-
 ρο, αναφεροντας σας οσα αγαθα απολαβειομε αντα
 ξεδηκιωμεστε τες εχθρες μας. Μονε να κατατηρατε εμπρα-
 χτος τη δηναμη της πολητηας, κε να την αγαπατε με
 καρδια. Κι αντα να σας φανη μεγαλη, να θημαστε,
 τες τα αποκτησαν αντρες αποκοιτη, κι οπη εγρονηζαν
 τα πρεπεμενα, κη χαν ντροπη στα καμοματατες. Κε
 η οπη σσεσ φορες εδοκημασαν, κε δεν επητηχαν, δεν
 εκρηναν κε για ταφτο εβλογο να στερεψυν την πολη-
 τηα απο τη δηναμη τες, μονε της επροσφερναν εξερετη
 στρατολογηα. Γιατη δηνοντας κηνα τε λογη τες, ελα-
 βεναν τον αγηραγον επενο, κε λαμπροτατον ταφο. οχη
 εκηνον, οπς κητηντε, μονε σ'εκηνον, οπη η δοξα τες
 μνησκη ανεξαληφτη απο τη θημηση σε καθε κερο κε λογη,
 κε πραξης. Γιατη τον ενδοξον αντρον πασα γη ταφος ηνε,
 κε δεν μαρτηραι μοι'αχα την αρετη η επηγραφη στες
 τηχες της πατηδας, μονε κε σε ξενον τοπο ακομα η
 αγραφη θημηση βρησκετε πλιότερο τηπομενη στο νη
 τε καθενος παρα στα χτηρια. Κε σης ληπον, μια φορα,
 οπη εμημηθηκαταν τετηντες, κε στοχαζεστε, πως εφτηχηα
 ηνε η ελεφτερια, κε ελεφτερια η μεγαλοψηχια, μη κα-
 ταφρονατε τες πολεμηκες κηνητην-ς. Γιατη οχη η φτουχη,
 οπη δεν εληπζεν καλο, εχυν κε περσοτερο δηκιο να
 μην αφηχαν τη ζοητες, μονε εκηνη, οπη οσο ζικν,
 κηνητηνεβεν ν'αλαξεν τηχη, κι οπη εχυν μεγαλη διαφορα
 σαν ξεπεσαν, αφορμης οπη στον καλομαθημενον περη-
 φανο η κακοπορια ηνε σκληροτερη, παρα ο ανιστος

θανάτος, κι οπω ερχετε απο αντρια κε κνην ελπηδα ανταμα.

μδ'. „ Οθεν κε τες πατεραδες τες, οση ηστε παρον, δε σας κλεο, οσο θελα σας παρήγορησο. Γιατη αναθρεμενη σε λογιαστα παθια ξερετε, πως η εφτηχηνη τη χενη εκηνον, οπω λαχεν τημητοτατο θανατο σαν τετνον, κε ληπη σαν τη δηκησας, σ' εκηνον οπω ζοη κε τελος εμετρηθησαν ησια εφτηχησμενα. Γρονηζο οστοσο, πως ηνε δησκολο να σας γιομοσο το νω γιατ' εκηνα, οπω πολες φορες θελα θημηθητε στες εφτηχης τον αληνον, κιοπω με ταφτα εκαλοκαρδηζαταν κε σης μια φορα. Κε δε ληπιετε οπιος στερεβετε αγαθα, οπω δεν εδοκημασε, μονε για οσα εσηνηθησε, κε τα χαση. χρηαζετε οστοσο ηπομονη με την ελπηδα κιαλον πεδιον γιατ εκηνης οπω ηνε ακομα σε ηληκηνα να πεδοκομησαν. Γιατη κε χορηστα ο καθενας θελ' αλησμονηση τα πεθαμενα με τον ερχομο τον κενθριον, κη πολητηα θελα οφεληθη κηνα κατα διο τροπως· κε για να μην ερημονετε, κε για φηλαξη της. Γιατη δεν γενετε να στοχαζυντε ησια, η δηκια οση δεν εχεν σαν κε τετη πεδια για να τα κνητηνεψεν. Μονε οση παλη ηστε απερασμενη, κε ηστε κερδεμενη, αφορμης οπω απολαψαταν την περσοτερη ζοη σ' εφτηχηνα, στοχασθητε, πως η επηληπη ηνε οληγη, κε ν' αλαφρονεστε με ταφτη τη δοξα. Γιατη μοναχα η φηλοτημηα δε γεραζη, κι οχη πως στην αχρηστημεφτη ηληκηνα οχαρηστιετε αθροπος να κερδενη, κατα πως λεν καμποση, μονε να τημιετε.

με. „ Μονε τα πεδιατες παλη κιαδερφιατες, οσα ηστε εδο παρον, γλεπο να ηστε σε μεγαλ' αγονα. Γιατη ολη σηνηθαν να πεναν τον πεθαμενο, κε μεταβιας απο υπερβοληκη αρετησας θελα εφενοσταν οχη ομει τες, μονε κατη κατοτερη. αφορμης οπω η ζοντανη

εχεν φτονα προς τον αντημαχο, κε κηνο οπη πλιο
 δεν μποδαι το τημαν μ' αξεσηνερηστη αγαπη. Αν
 πρεπη οστοςο ν' αναφερο κε για την αρετη τον γη-
 νεκον, οπη απομηναν χηρες· με οληγα λογια τες σημ-
 βελεβο. Πος μεγαλη ηποληψη θελα λαβετε αν δε φα-
 ιητε αδηνατοτερες απο οτη ηστε, κι αν το ονομα σας
 ητε για καλο, ητε για αχαμνο δεν αναβαλθη με την
 ολοτη στες αντρες.

μς'. „Ηπα κ' εγο στο λογο κατα το νομο, οσα ε-
 κρηνα τεριασμενα, κη πεθαμενη ετημηθηκαν κατα τετο στη
 θανητες εμπρακτος, κε κατα το αλω παλη η πολητηα
 θελα θρεψη απο το κηνο τα πεδιατες ος τες δεκοχτο,
 προβανοντας με ταφτο κε για πεθαμενως, κε για ζον-
 τανες ομελημο στεφανη τον παρομιον αγονον. Γιατη
 οπη η μεγαλητερη ανταμηβη της αρετης, εκη πολητε-
 βαντε κη εξερετη αντρες. Τορα σαν αποκλαψετε τες δη-
 κως σας καθενας, σηρτε.

Τ Ε Λ Ο Ξ.

